

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

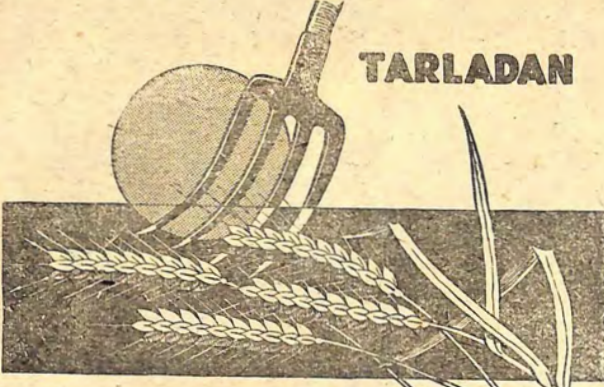
Akhaha

VERGİ

Ferit Melen — Koskoca ağacın meyvası bu mu ağam ?...
Toprakağası — Heee... Yi de ağzın datlılansın !...



TARLADAN



**EVE,
CANIM**



PIYALE

PIYALE Adı..Ağız Tadı..

Ak. 43

5
Gömleğe bedel
GÖMLEK



Radon Reklam

Fully Fashioned

Kazova Fully Fashioned gömlekleriyle... İş yerlerinde Kravat tarihle karışıyor. Moda renkleri, zarif işlemeleriyle tatlı ve işyerinde en pratik en ideal gömlektir. 100% yün Kazova Fully Fashioned gömlekleri solmaz, buruşmaz eskimez. En az 5 gömleğe bedeldir.

Kazova

HER MEVSİMDE GİYİMDE ZARAFET YARATIR

Harçlık - 239 - 45

*Yurdun ve Dünyanın
Dört Bucağında*

Reklâmlarınız için

En Geniş Reklâmcılık Örgütü

Basın ilân Kurumu

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocakları Caddesi No: 1
İstanbul

Telefon: 22 43 84 — 22 43 85
Telgraf Adresi: BASIN KURUMU

Şubeler :	Dış Muhabirler
İstanbul	A. B. D.
Ankara	Almanya (Federal)
İzmir	Almanya (Demokratik)
Adana	Avusturya
Bursa	Avustralya
Diyarbakır	Belçika
Erzurum	Bulgaristan
Eskişehir	Çekoslovakya
Konya	Danimarka
Zonguldak	Fransa
	Hollanda
	İngiltere
	İspanya
	İsrail
	İsviçre
	İtalya
	Japonya
	Lübnan
	Macaristan
	Norveç
	Pakistan
	Polonya
	Portekiz
	Romanya
	Yugoslavya
	Yunanistan

Basın - 586 - 44

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri



BİR RÜZGAR ESTİ

ŞİİRLER

Yusuf Ziya Ortaç

BİNNAZ

Bu kitaba Ortaç'ın Binnaz isimli 3 perdelik manzum trajedisi de ilâve edilmiştir,

Fiatı 5 lira

Umum satış yeri: Akbaba Yayınevi

Divanyolu Klodfarer Cad. No. 8 - 10 İstanbul

Ödemeli gönderilir.

Ak, 46



SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Ni-met Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Va - Nû, Semiramis Ay-dınık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Seren, Mehmet Polat, Semih Balcı-oğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatu : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santim 20 il-ra, iç sayfalar 30 ildir.

Cilt : 4 — Sayı : 83

28 Şubat 1963

YIL : 41

✱

Bu gazete Basın ahlak Yasasına uymayı taah-hüt etmiştir.

Akbaba

KİM DAHA GÜÇLÜ!

FRANSIZ basını izleyenler bil-
irler: Onların da bir «dün-
ya» ları vardır: Le Monde...
Birinci sayfasında «günü güntü-
ne» başlığı altında, okuyucularına yük-
sek bir kültür düzeyinden sık sık
seslenen ünlü yazar Pierre Mathias'ın
hicve çalan bir politika mizahı
pek hoşuma gitti. Size, bu beş altı
satırlık küçük fıkrayı, bir masal
çeşnisi içinde genişleterek anlata-
yım. Yazı, Raboutity adında biri-
nin ağaçtan düşmesiyle başlıyor:
«Raboutity bir ağaca çıkmıştı.
Bindiği dal çürümüş. Yere düştü
ve bacağı kırıldı.

Raboutity:

— «Demek, bacağımı kıran bu a-
ğaç benden daha güçlü» diye ho-
murlandı.

Raboutity acı içinde kıvrılırken,
bacağımı kıran ağaç da, rüzgârın
gizli pençesinde, kendi diliyle acı
çığlıklar atarak sallanıyordu.

Demek, rüzgâr da ağaçtan güçlüy-
dü!

Raboutity kırık bacağıyla unutmuş,
zihni bu görünmez devli düşünür-
ken, bahçeyi çeviren duvarın hiç
sarsılmadığını gördü: Rüzgâr, onun
sert göğsünde kırılıyordu. Kendi
kendine filozofça gülümsedi Rabou-
tity:

Demek duvar da rüzgârdan güç-
lüydü!

Ama birden ağzı açık kaldı Ra-
boutity'nin: Bir tarla faresi, dişleri-
nin sivri testeresiyle oyduğu duvar-
dan süzülüp geçivermişti!

Raboutity, sol avucu sızlayan diz
kapağında, sağ elinin işaret parma-
ğı şakağında, kendi kendisine bir
göz kırparak:

Demek, dedi, fare de duvardan da-
ha güçlü!

Fare, gözünde arslan kesilmişti
Raboutity'nin. Bacağını kıran ağaç-
tan da, ağacı sarsan rüzgârdan da,
rüzgârı durduran duvardan da güç-
lüydü o!

Ama Raboutity, birden evlerinde-
ki kediyi hatırladı: Bu usta avcının
pençesinde de kimbilir kaç fare can
vermişti...

Demek, kedi de fareden güçlüydü!

Raboutity, birden, kırık bacağı-
nın acısını unutturan bir iç sızısı-
la durakladı: Kendisini, türlü can-
bazlıklarla eğlendiren o güzel, o yu-
muk kedi, bir gün çamaşır ipliyle
oynarken, nasılsa ilmiğe takılmış,
boğulmuştu...

Yaaa... Demek ip de kediden güç-
lüydü!

Sonra o acıklı manzara yaşayan
gözleri önünden geçti: Hemen bir
bıçak almış, ipi kesmiş, son bir gay-
retle sevgili kedisini kurtarmağa ça-
lışmıştı.

Raboutity, duyguları biraz yatışın-
ca, artan bir şaşkınlığa düştü:

Demek bıçak da ipten güçlüydü!

Doğrulamak, zar zor eve gitmek
istedi Raboutity. Ama bacağı fena
zonkluyordu. Tekrar olduğu yere
çöktü ve tekrar düşünmeye daldı:

Bu bıçağı, kasabanın meşhur de-
mirci ustasından almıştı. Çelik par-
çalarını ateşte nasıl alev haline ge-
tirir, nasıl yumuşatır, nasıl döve-
ve istediği biçime sokardı o...

Raboutity, gözlemini bir daha aç-
tı:

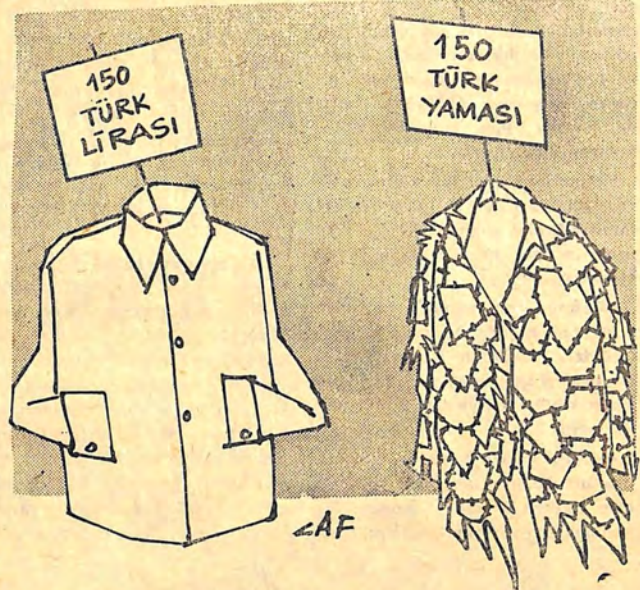
Birden, yüzündeki öfke siliniver-
di Raboutity'nin: General de Gaulle,
İngiltere'ye «Hayır!» demişti...

Raboutity, sevinçle kırık dizine bir
tokat indirdi ve can acısıyla karış-
ık, tatlı bir çığlık savurdu:

Demek de Gaulle İngiltere'den de
güçlüydü!

Çok neşeli, çok keyifliydi Rabou-
tity... Dünyanın en güçlü varlığı bir
Fransızdı!

Raboutity bu hızla doğruldu, bir
adım attı ve birden çizgileri sar-
kan asık bir suratla durdu:



YAZISIZ

Demek, ateş bıçaktan da güçlüy-
dü!

Evet, evet, ateş korkunç şeydir.
Bir anda yakar, kül eder ateş...

Ama... Raboutity, yeni bir buluşla
kurnaz kurnaz gülümsedi:

Su da ateşi söndürür... Demek su,
ateşten de güçlüydü!

Raboutity, yumruğunu şakağına
dayadı ve bambaşka düşüncelere
daldı:

En büyük su nedir?.. Musluktan
akan değil.. Dağlardan akan değil...
En büyük su, bütün nehirlerin dö-
küldüğü denizlerdir!

Raboutity, denizlerin büyük gücü
önlünde bir an irkildikten sonra, ı-
lağa benzer bir kahkaha attı:

Ama İngiltere de, eşsiz ticaret ge-
mileri, transatlantikleri, savaş filo-
lariyle denizlerin hâkimidir...

Demek İngiltere denizden de güç-
lüydü!

Raboutity, yumruklarının balyo-
zunu sallayarak kısıp gözlerle uzak-
lara bakıyor, İngiltere'yi arıyordu.

Ama et fiyatları durmadan yük-
seliyordu!.. General de Gaulle, o
eşsiz gücüyle bunun önüne geçeme-
miş, fiyatları durduramamıştı bir
türkü!

Demek, ağaç kendisinden, rüzgâr
ağaçtan, duvar rüzgârdan, fare du-
vardan, kedi fareden, ip kediden,
bıçak ipten, ateş bıçaktan, su ateş-
ten, İngiltere sudan ve general De
Gaulle İngiltere'den daha güçlüy-
dü...

Evet, daha güçlüydü ama, kasap
da Fransız Cumhurbaşkanından, i-
nek de sayın De Gaulle'den daha
güçlüydü!..»

Fransız yazarı Pierre Mathias'ın
fıkrası böyle bitiyor... Şimdi, göz-
lerinizin süpheyile benim yüzümü a-
radığımı görür gibiyim:

— «Ya bizde?..» diyorsunuz «Ya
bizde?..» değil mi?

Bizde, sevgili okurlarım, Türk hal-
kının hayal gücü kasaba kadar, i-
neğe kadar, gidemez... Fırından, ek-
mekten ne haber?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

SARLİMESPERİN HARİCİYE VEKİLİ OLUŞU... Aziz Nesin



BİR yanık kokusu gelir de insanın burnuna, neresinin yandığını anlamak isteyenlerin burnu kanatları, pervane kanatları gibi pır pır açılır kapanır. Fişta topraklarını işte böyle bir koku sarmıştı: İhtilâl kokusu... Her yandan buram buram ihtilâl kokuları geliyor, yerden yanık yayuk ihtilâl tütüyor, tüten ihtilâl dumanından göz-gözü görmüyordu. Ne var ki Fişta devletini ellerinde tutanlar, fazla kacırdıkları iktidar sarhoşluğu ile neze olduklarından burunları koku almıyor, bu yüzden de karada, denizde, havada tüten yanık ihtilâl kokularını duymuyorlardı.

Yağmurlar ihtilâl damlaları olarak yere düşüyor, toprak altındaki tohumlar ihtilâl çitirtilariyle güneşe uzanıyor, her ağaç dalında ihtilâl olgunlaşıyordu.

Hükümet Başkanının radyodan «Her zamankinden çok daha kuvvetliyiz!» dediğinin sabahı, herkesin bekleyip durduğu, ama hiç kimsenin sözünü edemediği ihtilâl patlayıverdi.

Evinden çıkarken radyo dinlememiş olduğu için ihtilâlden habersiz olan teğmen Kobuz Savunma Bakanlığındaki görevine gelirken, bom-

boş yollara bakıp şaşmıştı. Kimse-siz yolları tankların gürlütülleri çiğniyordu. Askeri arabalardan başka taşıt işlemiyordu. Alanlarda silâh çatmış erler öbek öbek bekliyorlardı.

Teğmen Kobuz bu olağanüstü hava içinde Savunma Bakanlığındaki çalıştığı dalreye gelince ancak durumu öğrenebildi: İhtilâl olmuştu...

Bütün arkadaşlarının bu ihtilâlde görev almış oldukları, vızır vızır odalardan odalara girip çıkmalarından, koridorlarda gidiş gelişlerinden belli oluyordu. Epsinin yüzüne büyük işler başarmış insanların derin sorum çizgileri işlenmiş, her zaman olduklarından çok daha ciddi olmuşlardı, bu seferki ciddilikleri ciddi idi.

Ne astıları ne üstleri, hiçbirinin onulla konuşmuyor, bir açıklamada bulunmuyordu. Teğmen Kobuz, bu konuşan, birbirleriyle her zamankinden çok az konuşan insanlar arasında kendisini gereksiz bulmağa başladı. İhtilâl, dünden kalma bütün işleri bıçak gibi kestiği için teğmen Kobuz, ne yapacağını bilemiyordu. Masasının gözünden birkaç dosya çıkarıp, şöylece karıştırdı: «Koşulu topçu alayı koşum hayvanlarının

nal ihtiyacı hakkında», «Piyade taburu için inşa edilecek kışlaların malzeme keşif raporu», «Hava alanındaki boş varillerin nakli ile inşaat bölüğünün vazifelendirilmesi hakkında»...

Bütün bu işlerin hiçbir önemi, değeri olmamalı idi artık; ihtilâl bu işleri kökünden bitirmişti.

O dairede sınıf arkadaşı üç teğmen daha vardı. Yanlarına gitti. Onlar da yüz vermediler. Belli ki sınıf arkadaşları da ihtilâlde görev almışlardı. Başka zamanlar şakalaştıkları arkadaşları şimdi onunla tek kelime konuşmuyorlardı. Çünkü hepsinin o kadar büyük işleri vardı ki, işlerinden başka konuşacak sözleri yoktu.

Teğmen Kobuz, yüzünü kızdırıp en özden arkadaşı olan bir teğmene:

— İhtilâl olacağını bana neden söylemediniz? dedi.

Cevap yerine dudağının ucu ile gülen arkadaşı, önündeki şifreyi çözmeğe devam etti.

Başka bir arkadaşı sanki ona lütfedip:

— Biz gizli ihtilâl komitesinden-dik! dedi.

Demek, teğmen Kobuz'a güvenme-

mişler, onu ihtilâlciler arasına almamışlardı. Büyük bir aşağılık duygusu altında benliği ezildi.

— Bana neden söylemediniz? Diye bir daha sordu.

Arkadaşı:

— Kimse kimseye bir şey söylemedi, dedi, her subay kendi ödevini yaptı...

Nasıl olmuştu da, bir ihtilâlin patlayacağını sezememiş, bu ihtilâlde kendiliğinden görev almamıştı. Bütün subayların, bütün erlerin bu ihtilâlde payları varken, o ihtilâl gecesi derin uykuda geçirmişti.

«Ben ne budalaymışım!» diye geçirdi içinden... Eli tabancasına gitti, intihar edecekti. Sonra birden aklına geldi: Bütün bu subayların hepsi de ihtilâlden haberi değillerdi ya... Ama hepsi de, sanki ihtilâli kendileri yapmışlar gibi davranıyorlardı. O da öyle yapacaktı. Bu erekle oraya buraya sokulmağa çalıştı, o da koridorlarda hızlı hızlı yürüdü, odalara girdi çıktı. Ama ne yaptıysa olmadı, kendisini ihtilâl çemberinin dışında buldu, çabaları boşa gitti.

Öğleden sonraki resmi bildiri bütün yüreğini dağladı. Kendi rütbesinde iki genç subay da generaler, albaylar, yarbaylar arasında ihtilâl komitesi üyesi olmuşlardı.

Teğmen Kobuz bu kadar da mı beceriksiz, pısrıktı...

Ağzlarını bıçak açmayan subayların dilleri çözülmüştü. Hepsisi de ballandıra ballandıra ne işler yaptıklarını, ihtilâle olan hizmetlerini, başarılarını anlatıyorlardı.

Biz yüzbaşı, ihtilâl saatine kadar bütün gece yağmur altında komite merkez binasının kapısında beklemişti.

Bir binbaşı da sabaha karşı iki arkadaşıyla radyoevinin zapt işlerini anlatıyordu.

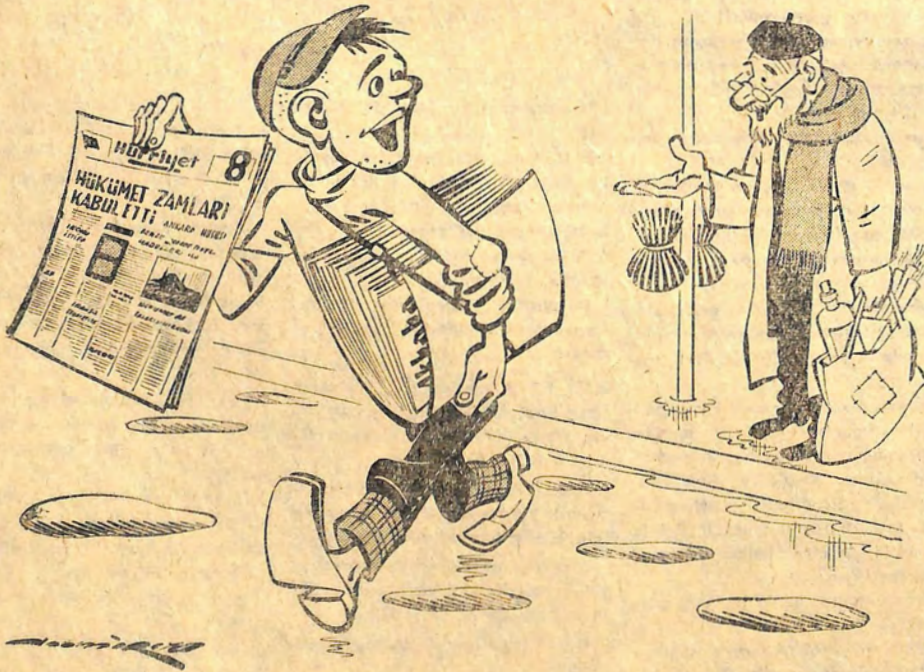
Telsiz istasyonuna ilk giden teğmen anlatırken ne kadar da heyecanlı idi.

Teğmen Kobuz anlatılanları dinlerken yerin dibine geçiyor, sararıyor, morarıyor, kızarıyor, utançtan renkten renge giriyordu. Burnunun dibinde koskoca bir ihtilâl olmuştu da, şimdi öbürleri gibi övünerek anlatabileceği en küçük bir hizmeti dokunmamıştı bu ihtilâle...

İhtilâlin ikinci, üçüncü günleri hep başı önünde gezdi. Üstlerinin, subay arkadaşlarının değil, erlerin bile yüzüne bakamıyordu. Çünkü bu sefer de ihtilâlden habersiz oldukları halde sonradan ihtilâle katılanlar, hizmet edenler anlatmağa başlamışlardı. Hepsisi de yakalaması gerekli düşük iktidar komadanlarını, sığındıkları delikler, gizlendikleri yerlerden bir bir tutup ihtilâlcilere teslim etmişlerdi.

Teğmen Kobuz içinden «Ulan avanak! Uykuda nusun?» dedi kendi kendine. Haydi başlangıçta haberi olmamıştı, sonradan olsun işte şu övünerek anlatan subaylar gibi o da bir-iki kodamanı yakalayamaz mı idi?..

Üçüncü, dördüncü günler ona da



— Yazıyoooooor... Zamları yazıyor!..

— Maaş zamlarını mı öğlüm?..

— Hayır beybaba, posta, telgraf, vapur, tren, sigara zamlarını!..

düşük iktidarın bir ileri gelenini yakalaması için emir versinler diye ortalıkta döndü doladı. Üst rütbeli subayların kapılarında hiç ayrılmadı. Onlar koridorlardan geçerken, belki gözlerine çarpar! da kendisine de bir emir veriler diye önlerini keserek, yollarında durarak selamlar verdi. Artık yakalanacak kimse kalmadığı için kimseye böyle bir ödev de verilmiyordu.

Bir üstegmen, düşük Bakanlardan birini otoobilinin bagaj yerinde kaçarken nasıl yakaladığını anlatmıştı. Bir yüzbaşı da bir Bakan, saklandığı çöp varili içinden nasıl çıkardığını anlatırken, dinleyenler kahkahadan kırılıyordu. Yakalanmaların içlerinde tabanca çeken, ateş eden kabadayılar da olmuştu. Öylelerini yakalayanlar haklı olarak göğüslerini şişirerek, kollarını kabartarak kahramanlıklarını anlatıyorlardı.

Teğmen Kobuz bu kadar da mı işe yaramaz bir insandı... İçinden «ah» diyordu, «Ah bir ödev de bana versinler de nasıl başaracağımı görsünler...»

İhtilâl denilen şey cuma, pazar tekrarlanılan eğlence değil ki, teğmen Kobuz hevesini gelecek ihtilâle saklasın... Üç kuşakta, dört kuşakta bir, ihtilâl ya olur ya olmaz...

Bir ihtilâlde bir insanın herhangi bir görev almış olması, çocuklarına, torunlarına anlatabileceği tarihi anıları olması demektir. Teğmen Kobuz günün birinde evlenip de, çocuğu olup da, çocuğu büyü-yünce ona ne anlatacak?..

İhtilâlin altıncı günü idi, bir general, teğmen Kobuz'un da çalıştığı odaya girip kur ay albayı:

— Sarlimesper'i hemen getiriniz... Pek aceledir. Evine bir subay gönderin, arabaya bindirip hemen getirin... dedi.

Teğmen Kobuz'un gözleri parladı, sevinçten heyecan içinde idi. Oh, günlerdenberi beklediği fırsat en sonunda önüne çıkarmıştı.

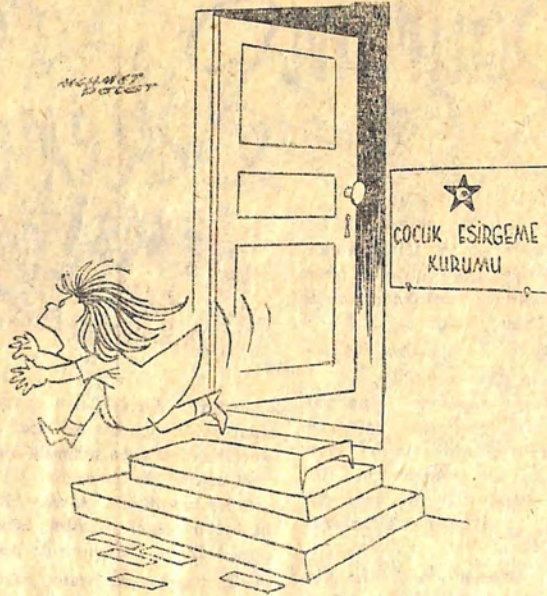
Sarlimesper tanınmış bir kişi idi, Fıstık'ın birçok önemli devlet hizmetlerinde bulunmuştu. Demek bugüne kadar yakalanamadığına göre çok gizli bir yere saklanmış olacaktı. Arıza cehennemin dibine bile girmiş olsa teğmen Kobuz onu bulup çıkaracaktı. Görürdü o gününü...

General odadan çıkar çıkmaz:

— Aman albayım, ne olur, bu ödevi bana veriniz, Sarlimesper'i ben gettreyim... diye yalvardı.

Bu fırsatı da kaçırmak istemedi-

Afyon Çocuk Esirgeme Kurumunda çocuklara tecavüz edildi. (Gazeteler)



— İmdaaaat !

gi için, öbür subaylardan önce davranmıştı.

Kurmay albay:

— Böyle bir işe teğmen göndere-mem, dedi, üst rütbeli bir subay göndereceğim...

Teğmen Kobuz ağırlıklı bir sesle yalvarmaya devam etti. Albay:

— Pekî, pekî, dedi, ardesini bulum da hemen getirin... Doğru generale götürsünüz...

İşler pek çok olduğu için albay önündeki kâğıda eğildi hemen...

Teğmen uçarcasına çıktı. Muhafız bölüğünden bir manga silâhlı er aldı. Hepsî de seçme olan erlerin tüfeklerini, mermilerini muayene etti.

— Doldur ve kapa diye sert bir komut verdi. Erler bir bağ fişegi mekanizmaya sürdüler.

Teğmen Kobuz mangaya:

— Arkadaşlar, vazifemiz çok önemlidir! dedi. Sarlimesper'in ev adresini bulmak hiç de zor olmamıştı. Bir manga eri üstü açık bir kamyonu bindiren teğmen Kobuz doğruca bu adrese gitti. Güvenlik tedbiri olarak erleri uygun yerlere mevzilendiren teğmen Kobuz, çavuşla onbaşıyı yanına alıp evin kapısını çaldı. Kapı açılır açılmaz yıldırım hızıyla içeri daldılar.

Teğmen kapıyı açan kadına:

— Sarlimesper denilen it nerede? diye sordu.

Kadın korkudan titreyerek:

— Odasında... dedi.

— Yalan söyleme!

— Vallahi odasında...

— Sa-ın bizi kandı mağa çalışma!

Sarlimesper'i odasında yatarken buldular. Teğmen Kobuz, kolundan çekip bağdı:

— Yürü olan, yürü namussuz!.. Daha duruyor... Avanak avanak bakınma ulan... Düş önüme, yürü!..

Sarlimesper:

— Ne istiyorsunuz? diyecek oldu ise de, kuyruk sokumuna yediği tekme ile sözünün son hecesi gırtlığına tıkanı. Merdivenlerden yuvarlanıp aşağı kata düşünce:

— Hiç olmazsa, müsaade buyurun, elbisemi giyeyim! dedi.

Cevap olarak, anasından, bahasından başlayıp yedi sülâlesini içine alan ağır sövgüler işitti.

Tekme, yumruk Sarlimesper'i kamyonu attılar. Üstü açık kamyon şehrin kalabalık caddelerinden geçerken, sokaktakiler kamyonunda bir manga er arasında götürülen pişmal Sarlimesper'e hayretle bakıyorlardı.

Teğmen Kobuz, ite kaka, söve sa-ya Sarlimesper'i merdivenlerden çıkardı.

Aslında teğmen Kobuz, bu türlü davranışlarda bulunacak katı yürekli, kaba saba bir adam değildi, ama başkalarının ballandırarak anlattıkları başarılı ihtilâl serüvenlerinden öylesine bir aşağılık duygusuna ka-

pılmıştı ki, ileride çocuklarına hikâyesini övünçle anlatabileceği bir kahramanlık olayı yaşamak, hem de ihtilâlde işe yarayan subaylar yanında itibar kazanmak istiyordu. Daha-sı, Sarlimesper'i kolaycacak yakaladığı için de biraz üzgündü. Biraz olsun zorluk çıksaydı da önüne, başarısı kıymetlenseydi. Ama, o anlatmak için, bu türlü zorlukları havalinde de kurabilirdi.

İhtilâl komitesinin toplandığı salonun kapısını vurdu. Kapıdaki subayın müsaadesiyle salona girip selâm verdi, ihtilâl komitesi başkanı olan generale:

— Getirdim generalim! dedi.

Sarlimesper, pijamaları içinde titreyerek, teğmenin arkasında, iki er arasında duruyordu.

Durumu kavrayamayan general:

— Ne yaptın? diye sordu.

— Getirdim. Emir buyurmuşsunuz, yakalayıp getirdim.

— Kimi getirdin teğmen?

Teğmen arkasındaki pijamalı adamı göstererek:

— Sarlimesper'i generalim... dedi.

General ve öbür komite üyeleri:

— Ne? Ne yaptın? diye bağır-dılar. Sonra pijamalı adamı, koluna girip bir koltuğa oturtular. Ona bir yanlışlık, bir anlaşmazlık olduğunu söylüyerek af dilediler.

Komite başkanı:

— Biliyorsunuz bay Sarlimesper, dedi, ihtilâl hükümeti için bütün Bakanları sağladık, yalnız Dışişle-i Bakan bulamamıştık. Çünkü Dışişle-ri Bakanının şahiden yabancı dil bilmesi gerekiyor. Doğrusu hem namuslu olan, hem de yabancı dil bileni bulmak zordu bizim için. Gündüklerimiz sizi sağık verdiler. Sizi onun için buraya rica etmiştik. Zahmet buyurup geldiniz, teşekkür ederiz. Dışişleri Bakanlığını kabul eder misiniz?

Sarlimesper, dışlerini sıkarak:

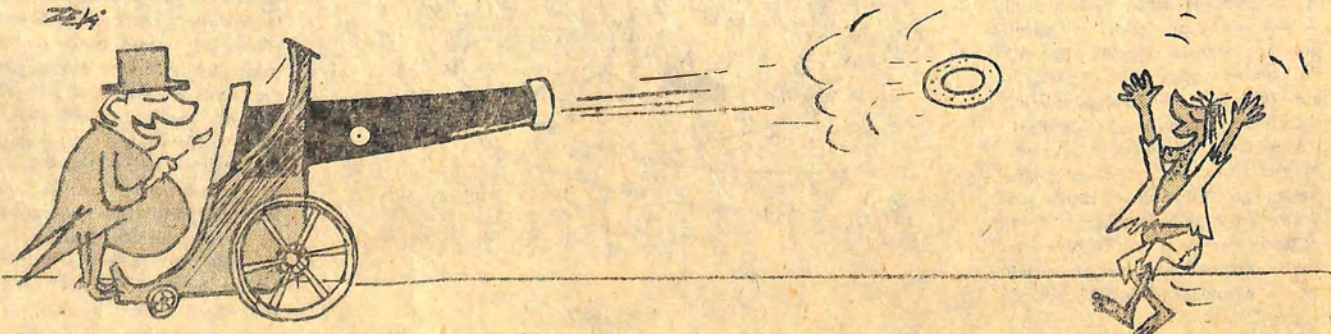
— Ederim, dedi, ederim, ederim!..

Teğmen Kobuz geri geri giderek sırtını duvara dayadı, yoksa oraya düşürecekti.

İşte bay Sarlimesper'in Dışişleri Bakanı oluşunun hikâyesi budur. Ama ne yazık ki teğmen Kobuz bu güzel ihtilâl hikâyesini herkesten sakladı. Yalnız söz arasında bay Sarlimesper'in adı geçerse, teğmen Kobuz:

— Haydi canım, derdi, biz onu sırtındaki pijama ile çalyaka getirip Bakanlık koltuğuna oturtmuş adamız!

Aziz NESİN



Bayram topu!

E ÇRİ otur amma doğru konuş derler... İşin doğrusunu so-rarsanız Şeker Bayramları geldi mi, bende bir telâştır başlar!.. Sebep?.. diyeceksiniz. Sebep?.. Hangisini söyleyim ki be birader!.. Serde bekârlık var... Serde havallık var biraz... Bekârlık iyi şeydir, hoş şeydir, tatlı şeydir... Lâkin şu bay-ram günleri dolup taşan ziyaretçi-lerin hizmet işleri olmasa!...

Dolup taşan ziyaretçiler deyince siz de beni belki çiçeği burnunda turfanda bir milletvekili, ya da ko-alisyonda bakanlık koparmış bir politikacı sanacaksınız... Yok efendim, yok!.. Çok şükür hiçbiri de-gilim... Hükümet kapısında benim işim, benim kapıda hükümetin işi yok!..

Ben, kendi halinde, işi yolunda bir kadın berberiyim... Mizanpli ya-parım, permatat yaparım, saç bo-yarım... geçinir giderim işte.

Dolup taşan ziyaretçilerimi so-ra-caksınız değil mi?.. Bilmem ki söylemeye değer mi?.. O biçim iş-te!.. Gözlerimin içine müşakkebi, dâmat niyetle bakıp, gönlümün içine arzularının oltalarını atan kız anneleri!.. Bin zanparadan arta kal-mış bákire-i şâhâneler!.. Soyadıma musallat olmuş eşantıyon tâzeler!.. Ve şürekâsi!..

Bütün bu önemli sebeplere ve durumlara binaen bayramlarda, sey-ranlarda gelip gidenim çoktur!.. Eh, karşılık dünyası bu... Benim de onlara gidip gelmem lâzım, de-gil mi?..

Onlar, gelirken kutu kutu çıko-latalar, şekerlemeler, lokumlar, ba-dem ezmeleri, fondanlarla gelirler. Ben de elbette ki onlara boş gide-mem... Ellime birşey alıp gitmem lâzım... Lokum gibi, şeker gibi, pasta veya fondan gibi birşeyler...

Yıllık bütçemi bu işe ayırsam yine işin altından kalkamam. İyisi mi, falandan geleni filâna, filândan geleni feşmekâna götürmek en çı-kar yol...

Marköz Mücellâyı, saçlarını mi-zanpli yaptığım gün tanıştım. Si-yah jarseden dekolte bir blüz, si-yah beyaz karışığı tüvidden bir tayyör giymişti... Fransızların «Age Critique» dedikleri yaşıydı... Belki bu frenk deyiminin anlamını da bilmiyorsunuz... Nerden bilecektis-niz... Benim gibi kadın berberî ol-saydınız, daha neleeee neler bile-cektiniz!..

Marköz Mücellânın gerçekten ci-lâlî bir vücudü vardı... Teni, ayışı-ğı rengindeydi. Eğer berber değil de şair olsaydım, farları söndürül-müş bir arabada Marköz Mücellâ ile tavşanlar gibi sevişmekense, o-nun tenindeki saydamlığa sürrea-list şiirler yazmayı tercih ederdim!..

Mücellânın onyedibuçuk yaşın-da ki kızı annesinden evvel adaylığını koymuştu... fakat denemelerde kay-betti.. ve annesi kazandı... Buna rağmen annesinin bütün niyeti kı-sa bir zaman içinde yerini onyedibuçuk yaşındaki Sülücügüne bırak-maktı...



— Hep seni düşündürüyor Sülü!.. diye başlardı annesi. Radyoda oku-nan şarkıları senin niyetine tutu-yor... Saatlerce seni konuşuyoruz evde... Dahip gidiyor bazan... Kor-kuyorum bu kızın vaziyetinden...

Ve sonra ilâve ediyordu:

— Haftaya saçlarını yaptırmak için gelecek; nolarsun ilgilen bi-raz!.. Senin göstereceğin ilgi, onun içinde bana alt muhtemel bir şüp-heyi de silecektir... Bu bakımdan kendisine karşı kayıtsız kalmanı ist-emem!..

Marköz Mücellâ ile kızının kur-duğu kolektif işi/kette el değıştiren bir hisse senedi olmuştu... Olmaz olaydım!.. Başına şu geçen Şeker bayramında ne geldiye on-ların yüzünden geldi!.. Rezil oldum, iki paralık oldum!..

Bayramın birinci günü öğlene doğ-ru damladılar anne-kız!.. Ellerinde kocaman, şık bir paket... En pa-halâ cinsinden ipek kurdelaî, yak-dızlı, çiçekli, zarif bir kutu çuku-lata...

Oturdular... Konuştular... Cinas-tan kınaycye, tevriyeden meceza kadar edebî sanatların hepsini ba-zan dudaklarından dökülen pırıl pırıl kelimelerin içinde, bâzan göz-bebeklerini dolduran arzuların ça-ğışısında harcaıyp gittiler...

Sehpanın üzerine bıraktıkları ko-caman çukolata kutusunu açmak şurada dursun, dokunmaya bile ki-

yamadın... Ertesi sabah ziyaret et-meyi düşündüğüm bir genel mü-düre bundan daha münasip bir bay-ram şekeri götüremezdim...

Belki merak edeceksiniz, bir ber-berin bir genel müdürle ilgisi ne? diye... Böyle düşünürseniz mesleği-mizin manevi şahsiyetini sıfıra in-dirmiş ve Anayasayı çiğnemiş olur-sunuz!.. Berberlik mesleğinin her meslekle içten içe ilgisi vardır!..

Hele o genel müdür, yeni evlen-mişse, hele o genel müdür damat-lık traşını bile sizin salonunuzun erkekler kısmında yaptırmışsa... Hele o genel müdürün yeni eşinin gelinlik saç tuvaletini bile siz yap-mışsanız... Ve nihayet gelin 19, ge-nel müdür 56 yaşında ise... Berberlik sanatının bütün inceliklerini gösterip genel müdürünün saçını, başını; yüzündeki çizgilere kapattı-ğınız buharlı havluyu gelinin yaşı-na göre ayarlamaz ve bayram zi-yaretinde götüreceğiniz şekeri de ona göre seçmeniz gerekir!..

Kapının zilini çaldığım zaman, yeni evli genel müdürün yeni hiz-metçisi ile karşılaştım... Elimdeki

Eşeklerimiz ıslah edilecek. (Gazeteler)



YAZISIZ

kocaman çukolata paketini bir bu-ket çiçekle beraber salondaki yu-varlak masanın üstüne koyduğum sırada genel müdür ve eşi misafir odasının kapısında beni buyur et-tiler...

Her ikisi de hoş geldin demek için ellerini bana uzatırlarken, göz-leriyle selafon kâğıdın içindeki ka-ranfilleri ve çukolata kutusunu tef-tiş ediyorlardı...

Oturduk... Konuştuk... Bayramlaş-tık... Karşılıklı sevgi ve saygılarını-mızı sunduktan sonra izin isteyip ayrıldım...

Çeşitli ziyaret ve ziyaretçi cümbü-şünden sonra bayram bitmiş, gün-lük ısrarla gücümüze başlamıştık.

Birden bir telefon... Genel mü-dürün genç eşinin sesi:

— Alo, Hayri bey siz misiniz?... Affedersiniz Hayri bey, çok aıyp olacak ama bir şey sormak istiyorum!..

— Buyurun Hamfendi, sizi dinli-yorum!..

— Şey... Hayri bey... Bilmem ki nasıl söylesem... Şey... siz bu kadar ihtiyatsız değildiniz ama... nasıl oldu?.. Hem daha önce bana hiçbir şey hissettirmediniz halde?..

— Hiçbir şey anlamadım, anla-yışsızlığıma bağışlayın, dedim. Bi-raz daha açık olarak söyleyebilir misiniz meseleyi?..

— Bilmem ki, nasıl olur Hayri bey?.. Sizin bana karşı olan zaafınız ne zaman başladı, ilk önce bunu an-lamak istiyorum... Ve niçin buka-dar cüretkâr davrandınız?.. Çukula-ta kutusunun içine koyduğunuz kartı, gizlice veremez miydiniz ba-na?..

Beynimden vurulmuşa döndüm!...

— Ne?.. Ne?.. Ne?.. diye haykır-dım... Hangi kart, ne çukولاتası?..

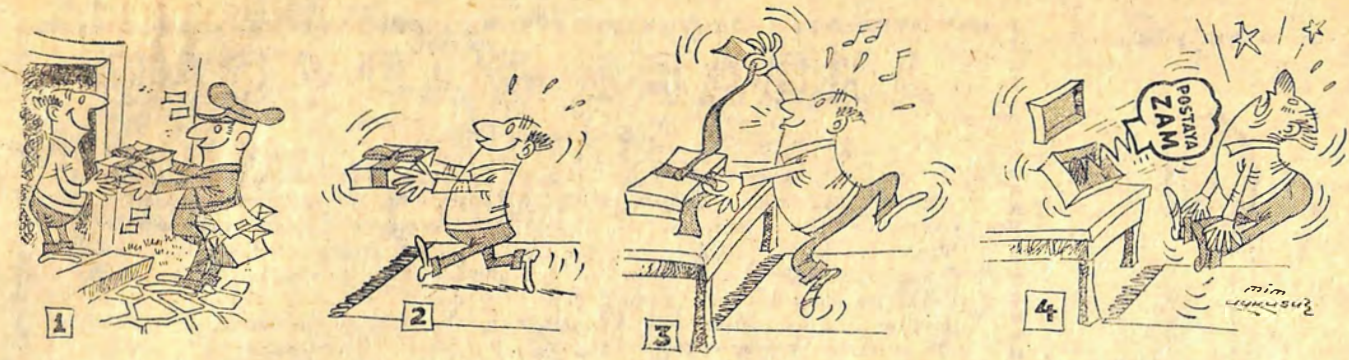
— Hani bayramda getirdiğiniz çu-kolata canım, o şık ve zarif kutu-nun içine koyduğunuz o güzel ve mânalî cümleler başımıza ne işler açtı bir bilseniz?

— Heyecandan çıldıracağım! di-ye haykırdım. Ne olursunuz çabuk anlatın, neler oldu?.. Kartta ne ya-zıydı ki?..

— Ne yazılı olduğunu bilmiyor musunuz?.. İnsan yazdığını bilmez mi?.. «Yalnız bayramlarda değil, ömrün boyunca beni karşında ve içinde bulabilmen ümidiyle kucak kucak sevgiler...» cümlesini yazdığınız o yaldızlı kart var ya, işte o kart bütün dünyayı altüst etti. Sözümü kesmeden dinleyin de an-latayım: Sizin getirdiğiniz çukula-ta kutusunu kocam çok beğendi... «Bunu bir tarafa bırak da bizim müsteşara giderken oraya götüre-lim, güzel bir şey» dedi.

O gün akşama müsteşarlara git-tik. Müsteşarı siz tanımazsınız. Kıskaç bir adam... Karısı da bi-raz havayiceneymiş galiba... Çuku-lata kutusunu bizim bey, müsteşar-ın karısına uzattı... Hattâ:

— Size lâıyk bir şey yaptırmadık, kusura bakmayın!.. diye bir de ö-zür diledi... Tabii kutunun içinde



Bayram hediyesi !

sizin kartınız olduğundan haberi-
miz yok...

Oturduk, likör içtik, bezik oynadık ve sonra eve döndük. Ertesi sabah kendilerini ziyarete gelen misafirlere ikram etmek için sizin çukulata kutusunu açmışlar. Kutu açılırken müsteşar da karısının yanındaymış... Kartı görür görmez kapmış... O hisli ve çekici sözleri okur okumaz rengi sapsarı olmuş. Hiddetle yerinden fırlamış:

— Söyle!. diye bağırmış karısına... Bizim genel müdürle ne zaman başladınız fındırdemeğe?.. Ne bu kart?.. Seni alçak, seni namussuz!...

Derken ev birbirine girmiş... Kadının tabii benim gibi birşeyden haberi yok. Derhal kocama telefon etti. Bizim beyi bilirsin, kıskanç falan değil ama, ne de olsa pırelendi!.. Bu defa o başladı sorguya:

— Berber Hayri beyle aranızda bir şey var mı?.. Saçlarını yaptırdığın zaman nasıl davrandı?.. Sana böyle âşıkane kartlar yazmak cesaretini nereden alıyor?..

Ve daha bir sürü sorular... Ben işi idare etmeye çalıştım. «Herhalde bir yanlışlık olmuştur, başka yere götürmek için hazırladığı çukulata kutusunu yanlışlıkla bize getirmiştir» dedim. Dedim ama, asıl gümbürttü ertesi gün koptu: Müsteşar kocamı makamına çağırtmış.. «Karımda gözü olan bir genel müdür benim teşkilâtımda çalışamaz» demiş. «İstifa et» demiş... Ve daha çok şeyler demiş. Birkaç güne kadar da dava açıp karısını boşuyormuş... Onların yuvası yıkılacak, bizim bey istifa etmek zorunda; açıkta kalacak. Ve daha binbir türlü huzursuzluk!.. Niçin böyle yaptınız Hayri bey? Kutunun



Irak'ta : Sabah temizliği!

içine kart koymak şart mıydı?.. Saçlarımı yaptırmaya geldiğim zaman hislerinizi söyleyemez miydiniz? Ahhh!.. Çok fena, çok!.. Yapmamalıydınız bunu Hayri bey, yapmamalıydınız!..

Kafamın ve gönlümün içindeki buhran, Küba buhranından besbet olmuştu.. Marköz Mücellânın yaldızlı kutusu nereden nerelere gitmişti!.. Ve onların çukulatayı yaptırırken içine koydukları (Anne-

si mi yazdı, kızı mı yazdı, o da belli değil ya!..) kart nelere, nelere mal olmuştu...

Zihnimi toparlamaya çalışarak genel müdürün genç eşine:

— Hamfendi!.. dedi. Bu, zincirleme bir yanlışlık... Ama siz müsteşarlara kutuyu bizzat yaptırmadığınızı, size de bir başka dosttan intikal ettiğini niçin söylemediniz?..

— Kocam böyle bir iddiada nasıl bulunabilirdi ki Hayri bey? O zaman müsteşar «O halde bu kart senin karına yazılmış» demez miydi, demese bile düşünmez miydi böyle?.. Kocam, beni temiz çıkarmak için kendisini feda etti, gitti...

— Hamfendi.. diye mırıldandım telefonun ahizesinde. Sizi temin ederim ki, bir yanlışlık olmuş... Bana da başkaları getirdi bu kutuyu.. Ben...

Sözümü daha tamamlamamıştım ki, karşımdaki ceylanı yavrusu çin çin öttü telefonda:

— Bırakın numarayı Hayri bey!.. Oldu bir defa!.. Fakat çok rica ederim bir daha böyle ihtiyatsız davranmayın!.. Aşk, gizli olduğu ve gizli kaldığı müddetçe güzeldir anladınız mı?.. Bu cumartesiye saçlarımı yaptırmaya geleceğim, zamanınızı ve müşterilerinizi ona göre ayarlayın...

Dedi... Ve telefonu kapattı...

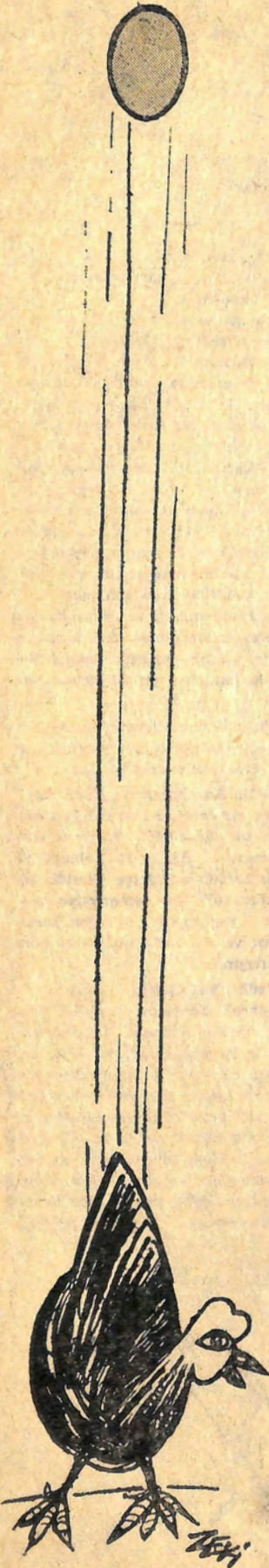
Sonra?.. Sonra ne mi oldu?.. Sonra nelerin olduğunu söylemeyeceğim!.. Yalnız şu kadarmı söyleyim. Sakın ha Bayram şekerlerini muayene etmeden başkalarına götürmeye kalkmayın!.. Benim gibi, bayrama da, şekere de tövbe edersiniz sonra!.. Hadi ben, yakayı ucuz kurtardım yine; korkarım ki siz, yalnız yakanızı değil, canınızı bile kurtaramazsınız...

Semsi BELLI



YAZISIZ





Feza devri!

AKBABA RADYOSU

ÖZEL BAYRAM PROGRAMI

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. Badem şekeri kısa dalgadan İstanbul, damla sakızı uzun dalgadan Ankara Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!..

Akbaba Stüdyoları, özel bayram programını sunmakla şeref duyuyor! Şeker Bayramının havasına ve rengine uyabilmesi için pek şeker sanatçılarımızın hemen hemen hepsini, gezici mikrofonumuzun çevresinde topladık.

İlk olarak... Evet ilk olarak, Gülek'çilerin muhtemel partisinin müstakbel Basın-Yayın Bakamı bay Meçhul'ü takdim ediyoruz. Bay Meçhul, ne olur ne olmaz, tanınmamak için yüzü maskeli gelmiştir.

Neriman Tüfekçi'nin refakatinde huzurunuzda:

Çarşıya vardım, soğandan aldım
Yârın haberini Doğan'dan aldım.
O yâr uzun boylu, ben cüce kaldım,

Nideyim, nideyim, nerelere gideyim?
İsmet Paşa kızıyor, ben nasıl edeyim?

Çarşıya vardım, elekten aldım,
Mıjdeli haberi Gülek'ten aldım.
Onlar çekti gitti, ben burda kaldım,

Nideyim, nideyim nerelere gideyim?
İsmet Paşa kızıyor, ben nasıl edeyim?..

Programın ikinci solisti Kasım Gülek!.. Kucağında demet demet beyaz karanfillerle, Muzaffer Akgün'ün refakatinde mikrofona gelen Kasım Gülek, eski İçişleri ve Adalet Bakanları Kurutluoğlu'na yaktığı bir türküyü okuyacak:

Sahir.. Kapkara olmuşsun,
Görülmeyle görülmeyi.
Selâmın bile değişmiş,
Verilmeyi verilmeyi.

Mendili yuduk, arıttık,
Avni Doğan'la kuruttuk.
Adlarımızı unuttuk,
Sorulmayı sorulmayı.

Çağır Kasım Gülek çağır,
Paşanın derdi çok ağır.
Yiğit partisinden soğur,
Durulmayı durulmayı!..

Sevgili dinleyiciler, şimdi de Ziraat Bankasına olan borçlarını on yılın ötesine atmak için özel kanunlar çıkarıp Cumhurbaşkanı'nın vetosuna uğrayan çok fakir milletvekillerinden bir grup, koro halinde yepyeni bir beste sunacaklar:

Dile düştük, para yüzünden yine,
Bize çatılmıyan kaşlar kalmadı.
Katmerli maaşı indirdik cebe,
Sulu gözümüzde yaşlar kalmadı.

Taksitler bir yandan, faiz bir yandan.
Gürsel'in vetosu biktirdi candan.
«Anayasa!..» diye dosttan, düşmandan,
Bize atılmadık taşlar kalmadı!..

Şimdi... Evet şimdi.. İki çok meşhur ses yıldızı yanyana... Turgut Göle ve Nesrin Sipahi!.. C.H.P. nin bu genç ve gönlü kırık ses yıldızı Nesrin Sipahi ile beraber Vedat Dicleli'ye adanmış bir şarkı okuyacaklar.

Turgut Göle ve Nesrin Sipahi karşınızda!.. Unutulmaz adınla sokakta kal Diclelim!
Arasıra hatırlan, dudakta kal, Diclelim!
Hâtran yeter bize uzakta kal Diclelim,
Sakin güneş doğmasın şafakta kal, Diclelim!

İster sıranı bekle kızakta kal, Diclelim!..

İster damat eliyle tuzakta kal, Diclelim!..

Hâtran yeter bize, uzakta kal Diclelim!..

Bayram programımızın sürpriz sanatçılarından biri de geçen haftalar içinde yepyeni sevdalara yelken açmış bulunan eski bir ses ve söz yıldızı: Rifat Kadızade!..

Kadızâde, «Suzan Sözen» için özel olarak hazırladığı Bayram hediyesini Karacaoğlan makamında okuyacak:

İncecikten bir kar yağar
Tozar Suzan Suzan diye!
Kadızâdem abdal olmuş,
Gezer Suzan Suzan diye!

Suzanın gönlünde kahır,
Gözleri var mühür mühür,
Parmagında bir top zehir,
Ezer Suzan Suzan diye!

Suzan kaşların çatar
Gamzesi sineme batar,
Ak elleri kalem tutar,
Yazar Suzan Suzan diye!

Gönlünde siyasi çardak,
Viski dolu gümtiş bardak,
Yeşil başlı, çapkın ördek,
Yüzer Suzan Suzan diye!

Kadızâde eğmeleri,
Ürkekçedir değmeleri.
İliklenmiş düğmeleri,
Çözer Suzan Suzan diye!..

Sevgili dinleyiciler!.. Şimdi programımızın ikinci bölümüne geçiyoruz. Bu bölümde çeşitli ses ve söz yıldızlarından birer bayram mânii dinliyeceksiniz.

Fethi Tevetoğlu karşınızda:

Huzur yolu bu mudur?
Tesda dolu su mudur?
Hani genel af vardı,
«Af» dediğin bu mudur?

Apaydın kardeşler karşınızda:

Kargamızı vurdular,
Kanaadını kurdular,
Daha biz ne idik ki,
Partiden ayırdılar?..

Avni Doğan karşınızda:

A Nihad, eşme Nihad!
Derdimi deşme Nihad!
Paşa selâm verirse
Sakin söyleşme Nihad!

Mehmet Hazer karşınızda:

Melen zam'a zam ekler
Peşindir ödenekler.
Bizi ortada koydu,
Dönek oğlu dönekler!..

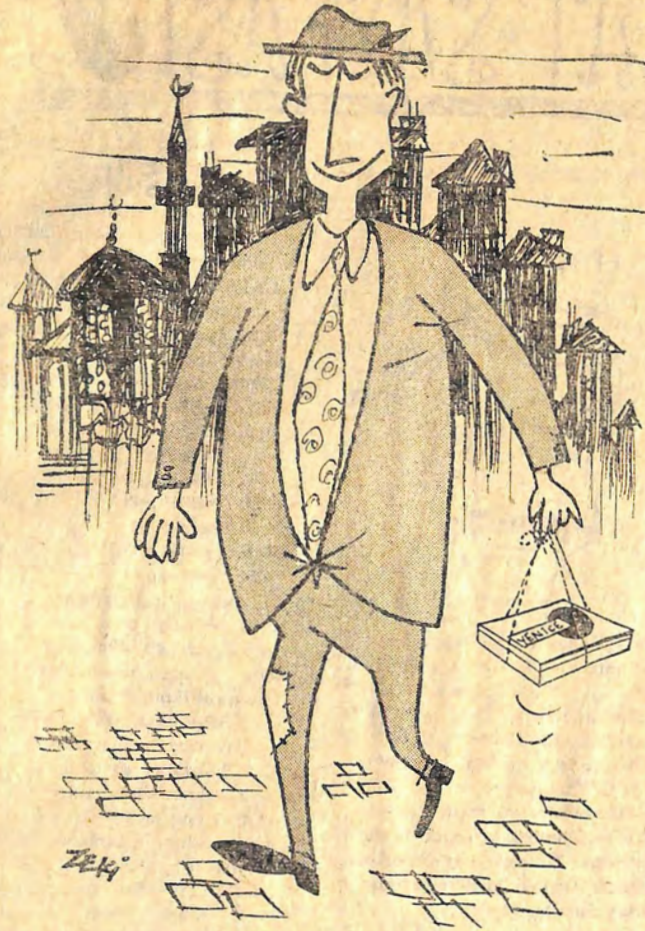
Tahsin Demiray karşınızda:

Deveyi düzde gördüm
Pudrayı yüzde gördüm,
Beş parti değiştirdim,
Parsayı sizde gördüm!

Ve... Kâmuran Evliyaoğlu karşınızda:

Alçacık duvardayım
Amatör hovardayım,
Kim bir koltuk gösterse,
Ben o saat ordayım!..

Özel programımız burada sona eriyor. Stüdyomuzu dolduran bu ünlü yıldızlarımızla beraber hepinizin bayramını kutlar, gelecek programda tekrar buluşmak temennisiyle mutlu günler dileriz!.. Hoşça kalın!..



Bayram hediyesi



Tebrik !



Meclisin Lokantası...

Kı gün arka arkaya «Tosuncuk» levreklerden, hindi jölelerinden, yalancı dolmalardan geçilmemişti Meclisin lokantasında. Efendim, «müessif» (gerçekten müessif) uçak kazasından ötürü Meclis Başkanı, milletvekillerini, kordiplomatikle tanıştırmaya davetini iptal etmeğe mecbur olmuştu... Ve davetin «midevi» tarafından kurtulmak gerekmişti... İptal edilmiş «tanıştırmanın» bütün hazırlıkları Meclisin lokantasına aktarılmıştı.

Tosuncuk levrekleri, dana kadar hindi jölelerini görünce, gayretlenmişlerdi milletvekilleri... Ne kadar davet borçlu oldukları eş, dost varsa sirtim sirtim çağırılmışlardı yemeğe.

«Yahu, bu tanıştırmaya fasılları devlete bu kadar tosuncuk levrek, bunca dana kadar hindi, bunca parmak dolmanın yalancısını, bunca ırma içki yüklemekten de yapılmaz mı? Ne değişti?.. Sevgili okurlarım, ne değişti?.. Siz bulun, siz çıkarın, siz söyleyin de biraz içim açılalım!.. Çıkaramıyorsunuz değil mi?..»

Kimler vardı kimler...

En son köşedeki masada otuyordum. Papaz namzetleri gibi kara giyinmiş bir Fethi Doğançay'la (küçük Ülkünün eski kocası), Emin Erişirgil'in oğluyla, zarif, esmer bir hanımefendiyle... dinliyemiyordum Erişirgilin oğlunu etrafıma bakmaktan. O, bir alıp vermezlik anlatıyordu coşku içinde. Devletin bir müessesesiyle, bir taahhüt işinin çık-maza girdiğini açıklamaktaydı. Devlele işi olup ta, «çıkara» vardırımlı gören olmuş mu ki ahbap?..

Bir masada, Gedğin ak saçlı hanımı oturuyordu, dünya evine girme çağında (zaten girecekmiş yekında) oğluyla. Herkes ona bazı felâkete uğramışlara gösterilen ihtimamı gösteriyordu... Bazı felâketzedelere dedim bile bile, çünkü bazısına karşı da çok çok çok hoyratız toplumca... Onun yanındaki masada, besili, canlı, kanlı yanaklarının yağının içine gömülmüş tilki gözlü biri oturuyordu. Masamdakilerden biri eğildi: «Yahu bu adam buraya nasıl gelmiş?.. Bu, tramvaylarda ona buna sarkıntılık ederdi de birkaç kere suçüstü yakalanmıştı?.. Nasıl gelmişti?.. Bas-bayağı... Tramvaylarda sarkıntılık ede ede. Şimdi tramvaylar da kalktı!.. Milletvekillerinin birbirleri hak-

kındaki kanaatlara, fikirlere, bilgilere bayılıyorum. Onları, birbirleri hakkında konuşmaya doyum olmuyor!..»

Uzaklan, «olgunlaşmış» bir Kâmuran Evliyaoglu'nun, ölçülü el hareketleriyle yüksek politika konuştuğunu görüyor, Sadık Perinçek'in ilhanı veren profiline dalyıordum. Masamın üstüne bir kart bırakılmıştı. Menü falan değişmiş, O gün hizmet eden garsonun adı sanı yazılmış. Bu Meclis lokantası cidden esası... Biz, o adı heceleye durulum, «tanıştırma» ziyafetinin kalıntıları tosuncuk levrekler, clana kadar hindiler, dolmanın yalancısı parmak parmak, günlerce tükenememekten ağırlaşmış, masadan masaya insan doyuruyordu...

Meclis idarecileri, kabul etmiyoruz artık bu israfı!..»

Sürmenoj !..

Biliyorsunuz, fazla çalışmadan, fazla işlemeyen doğan zihin yorgunluğu demektir. Sürmenaj. Buz üzerinde kayan patenin sesine benzer, zariftir kelime.

New York'ta, basın büromuzun şefi, Noel bayramı dolayısıyla bir plâk doldurttu: «Aziz Nikolanın hayatına» dairdi bu plâk. Bu hayat, taze bir sesle anlatılıyordu ingilizce. Ufacık teşebbüs iyiydi. Dünya kadar gürültüsünün edilmesi kötüydü. Tanışlar vasıtasıyla basına haberler uçurtuluyordu: «Herkes, bu plâğı fevkalâde bulmuş. Hiç kimsenin aklına gelmemiş böyle bir teşebbüse girişmek. Bütün Amerikan halkı şaşmışmış, bütün Amerikan hükümeti şaşmışmış. Kenney bile, (bir plâk ta ona posta yoluyla takdim edilmişmiş) şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırılmışmış bu kadar asil bir teşebbüsün karşısında...»

Bari Kruşçef'in şaşkınlığını yolunu bulup ta bir ölçselerdi onu da.. Herhalde o da şaşkınlıktan, barış teşebbüsüne geçmiştir... Bu kadar şaşkınlığa kim dayanır ki?..

İşin sonu: New York'tan bir haber. Vallahi sahi!.. «Türk Haberler bürosu müdürü rahatsızlanmıştır...»

«Neden... Aman, niçin?» diye telegraf teatisi.

CEVAP : SÜRMENAJ'DAN!..

Vinjt, ne güzel kelime, buz üzerinde kayan bir patenin sesine âdeti..»

Dünya tıp âlemi gerçekten şaşmıştır. Bir ufalcık plâk doldurmak-tan sürmenaja ilk uğrıyan yaratık-tı herhalde, müteşebbüs gençimiz!..

Nimet ARZIK



TIYATRO:

ASLAN ASKER ŞVAYK

Ünlü Çek yazarı Jaroslav Hašek'in bu ünlü mizahi romanının oyununu da zevkle seyrettik. Sandalyelerimiz biraz rahatsızdı ama, onu da çektik şneye oyunun hatırı için.

Efendim, ne diyordum, durun bakim... Ha, bu hem tiyatro, hem film. Bazan ikisi birbirine karışıyor tiyatrolu film veya filmli tiyatro oluyor.

Arenanın genç ve kabiliyetli oyuncularını Aslan Asker Şvaykta başarılarının zirvesine ulaştırmışlardır. Yalnız dikkat etsinler, zirvede kar var, üşütiip hasta falan olmasınlar. Sonra kari görüp ski yapmağa da kalkmasınlar maa-zallah bir yerleri kırılır.

Şaka bir yana, Genco Erkal, Şvayk rolünde üstün bir başarı



Genco Erkal

kazanmıştır. Yalnız bu çok zeki çocuğu, aptal rolünde görmek insanı üzüyor biraz. Aslında çok zeki olduğu için rol icabı da olsa, sanırım Hašek'in istediği kadar aptal olamıyor. Olmasın olmasın, daha iyi.

Oyunun diğer asları da (Çetin İpekkaya, Asaf Çiyiltepe, Ergun Köknar, Tolga Aşkıner, Ege Ernart) çeşitli rollerin altından ustalıkla kalkmasını biliyorlar. Aslan Asker Şvayk çok değişik, fakat aynı derecede güç bir oyun da! Hani Bir Türk On Düşmana Bedeldir deriz ya, işte bu oyunda da her oyuncu 3 - 5 rolü birden oynuyor. Bu oyuncuların oynadıkları rol sayısı şöyle: Ergun Köknar 4, Çetin İpekkaya 3, Asaf Çiyiltepe 2, Tolga Aşkıner 5, Ege Ernart 5, Tunca Yönder 4, Remzi İnanç 3. Tabii bunlar Çek rolündeler, Yoksa 3 - 5 değil, 10 - 15 rolü de oynardı her birisi.

Ha!.. Ani Şahmar'dan bahsetmeyi unuttuğum az daha. Doğrusu çok hoş bir kız. Esmer güzeli, çitipiti, bir içim su maşallah. Allah bağışlasın. Allah korusun. Allah keder vermesin. Âmiin!

OZANLARIMIZI TANIYALIM:

ÖZDEMİR İNSAF

Özdemir İnsaf, galiba 1923'de Ankara'da doğdu. Üç yaşında bıyıkları terlemeğe başladı, yedi yaşında bıyık bıraktı. Son zamanlarda aklına estikçe sakal da bırakmaktadır.

İlk Orta ve Liseyi Galatasarayda okuyup, Kabataş Lisesinden mezun olmuştur. Şimdi bir basımevi sahibidir, boş zamanı oldukça basımevine uğramakta, günün diğer saatlerinde Kulis ve Fuaye'de oturmaktadır.

Son günlerde iştahsızlıktan ve uykusuzluktan şikâyetçidir. Bunun sonucu olarak geçenlerde bir öğle yemeğinde ancak şu yemekleri yiyebilmiştir: 1 İskembe çorbası, 1 paça, 2 kuzu fırın, 3 kalkan tava, 3 salata, 1 turşu, 1 fasulyalı pilâv, 1 dönerli pilâv, 2 enginar, 2 su böreği, 1 kaymaklı kadayıf, 1 karışık tatlı, 1 güllâç, 1 muhallebi, 2 dondurma ve 5 şişe maden suyu, 3 şişe soda.

İstanbul içki içme ve Türkiye Uykusuzluk rekorunu elinde bulunduran değerli şairimizin aşk-ları da şiirleri kadar ünlüdür. Hiçbir kadının ona hayır demediği rivayet olunur. Yine rivayete göre yalnız bir kadın ağzını hayır demek için açmış, fakat ancak «hayır» ın ilk hecesi olan «ha» yı çıkardıktan sonra hayır demekten vazgeçerek, «hayatım» demiştir.

Sululuktan ve ululuktan hoşlanmaz, alçak gönüllü ve efendi



bir insandır. Bugüne kadar neşredilmiş kitapları şunlardır:

Bir Çöp Kaçtı Gözüme (1955)
Ben Ben Ben (1956)
Bir Kadının Önünde (1957)
Köşelerin Yuvarlağı (1961)
Sert Yumuşaklar (1962)

Günümüzün bu sevilen şairinden seçtiğimiz bazı örnekleri sunuyoruz. Özdemir'e iyi uykular dileriz. Onunla birlikte hepinize Allah rahatlık versin.

SEVİNÇ

Bana bir mektup geldi
İçinden on lira çıktı.

ANLAM

Sen bana
Sen desen de demesen de olur
Ama ben sana siz diyeceğim
Kibarlık olsun diye.

2 = 1

Kim o, deme boşuna
Benim, ben.
Aç kapıyı da
İki lâf edelim.

İKİ ŞİİR

Sizlere iki şiir sunuyorum:
Birini, Bakırköy Akıl hastahanesinde bir deli yazmış...

Öbürünü bir akıllı ve ünlü şair: Fazıl Hüsnü Dağlarca...

Biri, hastahanesinin dergisinde yayınlanmıştır.

Öbürü, şair Feyzi Halıcı'nın Konya'da çıkardığı Çağır'da...

Biri şu:

Ge'le

— Ge'le ge'le
Ha ge'le ge'le
Gelmezsin ki
Ha ge'le ge'le

Öbürü de şu:

Aşkımı düşürdüm

Şarkı söyledim hece hece,
Fazla içtim de dün gece,
Caka yaparken sokaklarda
Aşkımı düşürmüşüm!

Sabahleyin adım adım,
Yolları hep aradım,
Kahrolası çöpçüler
Aşkımı süpürmüşler!

Şimdi siz söyleyiniz: Bu iki şiirden hangisi akıllının şiiri, hangisi delinin?..

Gülüyor: «Bu da sorulur mu?.. Elbet birincisi delinin, ikincisi akıllının diyorsunuz!» değil mi?..

Değil baylar, değil bayanlar, değil, değil, değil!.. Birincisi akıllının, ikincisi delinin!

Tevekkeli Akıl hastahanesinin bahçe parmaklığında bulunan bir hastaya:

— «İçerde kaç kişisiniz?» diye soran bir a'kıllıya, deli, gülmüsiyerek şu cevabı vermiş:

— «Ya siz dışarda kaç kişisiniz?»

Çooook... Dışardakiler hastahanelere sığmıyacak kadar çok!



Fotoğrafımız; Şvayk (Genco Erkal) ı Barones Von Botzenhelm (Ergun Köknar) ile göstermektedir.

Bu güzel oyunu bütün tiyatro severlere, vatanseverlere, yurtseverlere, kuyrukseverlere, asansörseverlere hararetle tavsiye ederiz. Hararet basanlar antrakta gazoz içebilirler. Fiyatı 50 kuruştur.

DİL KÖŞESİ:

Eski kelimelere yeni karşılıklar

HİCVETMEK = Sıvamak.

MERSİYE = Teşekkür ederim. (Etağfurullah, bir şey değil).

NESİL = Kuşak.

NESLİN BEKASI = Kuşağın sarılması.

ESKİ NESİL = Geçkin kuşak.

YENİ NESİL = Bitkin kuşak.

NESİL FARKI = Kuşak payı.

TABIAT = Doğa.

TABIİ = Doğal.

BİTTABI = Bitdoğ (Mücap Ofluoğlu'nun kulakları çınlasın).

İNSİYAK = İçgüdü.

İTİBAR = Dışgüdü.

İLTİMAS = Yangüdü.

İTİYAT = Tamgüdü.

İSTİKRAZ = Takıntı.

İSTİDA = Yakıntı.

İZDİVAÇ = Bıkıntı.

AŞIK = Asıntı.

ŞÖHRET = Kasıntı.

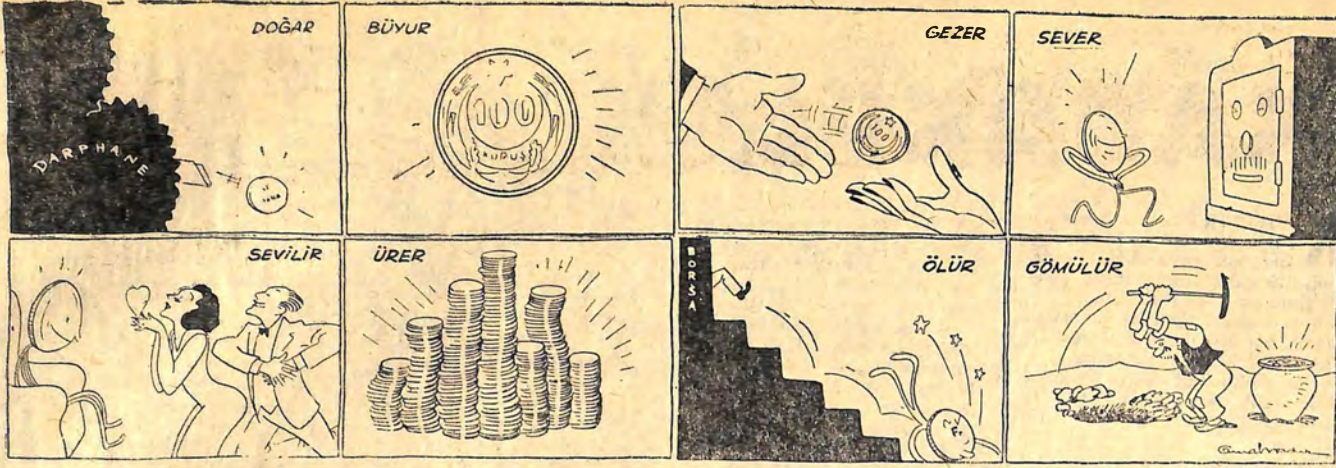
AŞK = Yıkıntı.

İHTİYAR = Kalıntı.

HAKİKAT = Gerçek.

MEYHANE = Girçek.

İLTİFAT = Kılçek.



Para, tıpkı insana benzer!..
Gazeteler : (Bir muallim talebesi tarafından dövüldü)

ÖLÜMÜNÜN

Cemal

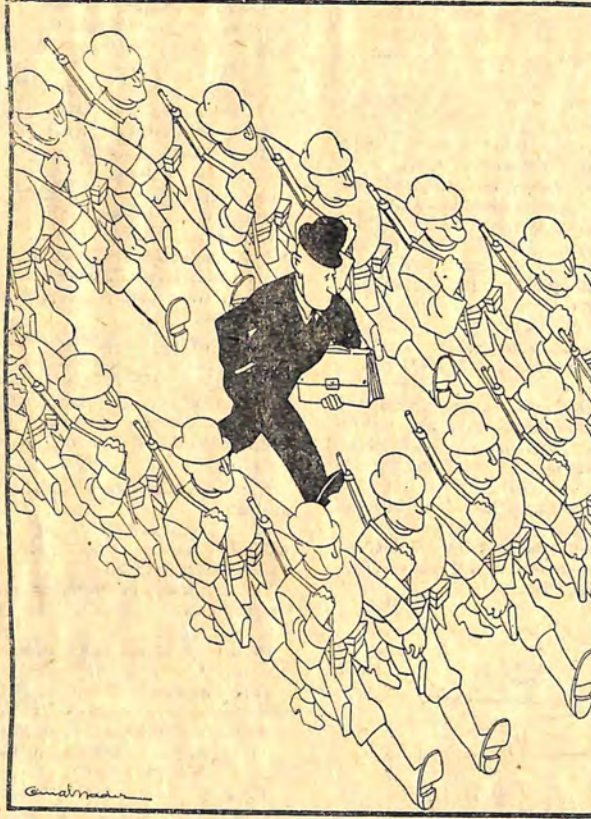
Bugün Cemal Nâdir'in on altın-
cı ölüm yıldönümüdür. Eğer o
hasta döşğinde yatarken şim-
di eczahane camkânlarında sı-
ralanan mucize ilâçlar bulunmuş
olsaydı, belki hâlâ aramızda gö-
recektik onu.

Biraz önce, Akbaba koleksi-
yonlarındaki eserlerini gözden
geçirirken bir daha hayrette kal-
dık: Hem onun zekî fırçasına,
hem de memleket olaylarındaki
acı değişmezliğe!

Cemal Nâdir'i incelerken anlı-
yoruz ki, bugünkü meselelerimiz,
yirmi yıl, yirmi beş yıl öncekilere
nı tıpkısıdır: Kalemler yazmış,
fırçalar çizmiş.. Ama hiç, hiç,
hiçbir şey değişmemiş!

Onun ilk karikatürü Akbaba'da
çıkırmıştı. Çizgisi de başarısız-
dı, nüktesi de... Galiba bu başa-
rısızlık onu küstürdü ve bir gün
haber aldık ki, İstanbul'dan ava-
danlıklarını alıp tekrar doğdu-
ğu yere, Bursa'ya gitmiş!

İki yıllık bir küskün ayrılıştan



Muallim mektebe gidiyor!

Gazetelerden : (14 yaşındaki kıza 15 yaşındaki erkek evlenebilecekler)

ONALTINCI YILINDA :

Nadir

sonra, ansızın karşımıza bambaş-
ka bir kimlikle çıktı: İlk atılış-
ta, günün şöhreti Ramiz'le yan
yana geldiler... Sonra, adım, a-
dım, adım açtı arayı...

Cemal Nâdir yoksulluk içinde
büyümüş son derece asil bir in-
sandı. Ruhu da zengindi, kafası
da... Karikatürüf, bir çizgi pal-
yaçoluğu olmadığını bilir, dünya
karikatüristlerini günü gününe
incelerken, saatlerinin birçoğunu
da okumaya ayırır, kültürünü
genişletirdi.

Nasreddin Hoca gibi yüz yıla-
rın ömez bir halk filozofu var-
ken yeni bir tip yaratmağa kalk-
mak oldukça tehlikeli bir he-
vestir.

Cemal Nâdir bu tehlikeli işi de
yaptı ve okurların hâlâ unutmadığı
sevimli Amcabey'i yarattı!

Sağ olmalıydı. Demokrasi mas-
kaları için onun korkunç fır-
çasına bugün ne kadar muhta-
cız

Toprağı nur olsun.

Or.



— Küçük bayı mektebe verdiniz mi?..
— Hayır amcası, Allah kısmet ederse evlen-
dikten sonra...

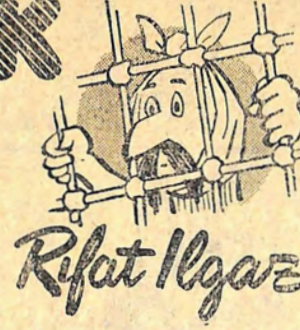


— Zevce — Vallahi canımdan bıktım. Sabahle-
yın tertemiz gydirip mektebe gönderiyorum, ak-
şam kirletip gelyorsun!..



— Bizim kıza bir hal oldu; durmadan öğti-
riyor!..
— Sakın gebe olmasın?..

KADAKULAK



KAHVENİN lüks lâmbası pompalanırken Deli Mehmed'in kamyonu meydanlıkta durdu. Tam iki aydır yeni savcının yolunu gözleyen odacı Hayri efendi, fırladı yerinden. Şoförün yanındaki çantalı yolcuyu kestirmişti gözüne. Kamyonun kapısını açarken: «Hoş geldin bey!» dedi, «Yolunu gözleyorduk tam iki aydır. Nasıl?.. Çok sıkıntı çekmediniz ya yollar-da!..»

Hemen yapıştı elindeki çantaya.. Şoförün yardımcısının indirdiği bavulu, yaşından umulmaz bir güçle tuttuğu gibi atıverdi sağ omuzuna. Arkasına bakmadan kös kös düzöldü yola. Hem yürüyor, hem anlatıyordu:

«Koskoca kasabayı savcısız bırakacak değillerdi ya! Karşıdan görünce tanıdım hemen. Seninle tam oniki savcı oldu bey!.. Nasıl tanımam!.. Helâl süt emmiş adam taa karşıdan belli olur, bir bakışta!..»

Yeni savcının, bunları dinleyecek hali yoktu:

«Dur canım!» dedi, «Nereye götürüyorsun beni?.. Bir otel... Temizce bir otel yok mu hemen şuralarda?..»

«Otel mi?..» dedi, «Hem de temizce bir otel ha!..» Bir han var, arabacılar bile girip yatmaz. Ben sizi hâkim beylere götürüyorum... En iyisi de bu değil mi?.. Hani bizim eve buyur edeceken... Şerefimize yakışır bir yatak... Ne bileyim atlas bir yorgan... İstanbul işi sakız gibi örtiler olmayınca... Ne yüzle?.. İnsan haddini bilmeli!..»

Savcı birden çakıldı, kaldı: «Gitmem!» dedi, «Ne hakkım var elâlemi rahatsız etmeye daha ilk günden...»

Hayri efendi, birden omuzundaki bavulu yere indiriverdi:

«Ne kadar olsa bir meslekdaş...»

diyecek oldu. Yeni savcı çatı kaşlarını:

«Olmaz, dedim sana!..» «Bak helee...» dedi içinden, «Pek de sert şeye benziyor. Çekeceğimiz var bu züppeden. Sen de yumuşarsın aslanım, sen de yumuşar irmik helvasına dönersin... Hele kal bakalım şurda birkaç sen de...»

Bir partili hinoğlu hinliğiyle:

«Doğru, belediye başkanının kapısını çalarız!» dedi, «Öyle ya... Hani bir bakına da vazifesi de mi?.. Ha nedersin sayın savcım?.. Nihayet Angaradan geliyon sen de... Yüksek bir misafir sayılırsın bugüne bugün... Gümüşpalalar, Ali Canlar burdan ne zaman geçseler...»

Savcı büsbütün tersleşti:

«Bırak boş lafları!» dedi, «En iyisi sen beni savcılığa götür... Sabahlarım bir masanın üstünde, olur biter!..»

Hayri efendi yeniden omuzladı bavulu:

«Keyfiniz bilir...» dedi, «Nihayet biz emir kuluyuz... Dilâver bey de geldiği zaman savcılığa yatmıştı... Ama dayıoğlu savcının geldiğini duyar duymaz sabah ezanı düşmüştü makama. Çantasını bile kendi taşımış, alıp götürmüştü Horasan mahallesindeki yazlık evine...»

Savcı öfkeli öfkeli:

«O zamandan beri, iki garibin başını sokabileceği bir otelik olsun yaptırın olmadı mı?» diye sordu.

«Garipler için Samancının hanı ne güne duruyor. Sizin gibi 'kişizadeler için de çok şükür bir iki ağanın evinde yatağımız, yorganimiz eksik de... Yook siz arzulamamışsınız, o da sizin bileceğiniz iş gayri!..»

Köşeyi döner dönmez birden omuzundaki bavulu indiriverdi:

«Geldik işte!..»



— Adamcağıza bahış da vermedim ama, çok memnun ayrılıyor!..

«Nereye geldik?..» «Hükümet konağına!..» «Bu rhu hükümet konağı?.. Bu ha!..»

İçerde sönük bir lâmba yanıyordu. Hayri efendi:

«Heey!.. Memet efendi!..» diye seslendi. İçerden ses gelmeyince yürüdü, ayağının burmu ile dayandı, açtı kapıyı:

«Yemeğe gitmiş olacak!» dedi. «Savcılık birinci katta... Buyurun!..»

Yüklerin indirmiş, cebinden bir anahtar çıkarmıştı. Kapıyı bir yumrukladıktan sonra:

«Sıkı sıkı kitletim savcılığın kapısını...» dedi, «Mesuliyetli iş bu... Dosyalar mosyalar... Evrak, mev-rak... Nemelâzım... Başım ağrımasın sonra... Hani Hazreti Ömer ne demiş... Önce demiş deveyi sağlam kazığa bağla da...»

Yeni savcı çoktan dalmıştı içeri. Köşede geniş bir masa vardı. Tam aradığı gibi... Eh, yatılabilirliğin de... Karşıda çarpılmış bir makam yazıhanesi... Duvarda kahve değirmeni gibi bir telefon... manyatolu...»

Hayri efendi ellerini uğuştura uğuştura!

«Eeee sayın savcım!..» dedi, «Hoş geldiniz bakalım makamınıza. Uğurlu kademli olsun!..»

Savcının gözleri pencerelere yapıştırılmış gazete kâğıtlarına takılmıştı:

«Nedir bu kepezelik?..» dedi, «Kırık mı camlar?..»

«Yok beyim!.. Karşıda cezaevi var da... Sizden önceki savcı yapıştırmıştı bu gazeteleri... Heriflerde iş yok, güç yok... Bütün gün gireni çıkani gözetliyorlar!..»

«Bak şu işle!..» dedi, «Onlar mı mahkûm, yoksa biz mi?.. Yarın kazıyacaksın bunları!..»

«Baş üstüne!..»

«Kaç kişi var ceza evinde?..»

«Var bi yirmi, yirmi beş adam!..»

«Kadın sayısı?..»

«Kadın mı?.. Çok değil, üç beş kişi... Onları gardiyan kendi evine kapatır...»

«Kendi evine mi kapatır?.. Nasıl olur öyle şey?..»

«Şuraya buraya hizmete gönderir de... El altında bulunsunlar diye...»

Öfkeyle homurdanarak çatı kaşlarını...

Biraz durdu, derinden gelen uğultuya kulak verdi:

«Bu gürültü ne?..»

«İçerden geliyor beyim, ceza evinden!..»

«Birbirini mi boğazlıyor bu adamlar!..»

Çok şeyler bilir de söylemek istemezmiş gibi yutkundu:

«Malûmunuz... Cezaevi bu...» dedi, «Vakit geçsin diye... kâğıt oynarlar... tavlalar oynarlar... Eh Ökkeş efendinin gönlünü yaparlarsa eğer... arasına biraz rakı...»

«Ne? Rakı mı?..»

«Rakı... Esrar... İçince de kavga dövüş eksik olmaz elbet...»

Hayri efendiyi gönderince uzandı masanın üstüne, çeki başına palatosunu... Ama bütün gece gürültüden gözüne bir dirhem uyku girmedi. Gürültüden, pireden, tahtakurusundan... Ortalık ağır ağır ağırmaz da ilk işi cezaevini tefiş etmek oldu.

Ökkeş efendiye haber çoktan gitmiş, alaca karanlıkta temizliğe başlamıştı. Yeni savcıyı karşısında görünce:

«Buyurun bey!..» dedi, «Hoş geldiniz, sefalar getiriniz!..»

Tersliği üzerindeydi savcının:

«Bu adamlar uyumazlar mı hiç be!..» diye yürüdü üzerine.

«Uyurlar beyim!..» dedi, «Neden uyumazsınız. Bütün gün uyurlar!..»

«Ya geceleri?..»

«Eeee... Ne kadar olsa cezaevi... Tahtakurusu... sivrisinek...»

Hemen gerisini tamamladı savcı:

«Kumar, rakı... Sonra kavga döğüş!.. Aç şu kapıyı da görelim şunları!..»

İçerdekiler, ranzalarına uzanmış yatıyorlardı. Yeni savcı:

«Kaldır şunları!..» diye bağırdı, «Ne duruyorsun!..»

Gözlerini uğuştura uğuştura doğruldular.

«Getir defteri!..» dedi, «Kaç kişi varmış, anıyalım!..»

Gardiyan, söyle bir göz yoklaması yaptıktan sonra:

«Efendim!..» dedi, «Mevcudumuz, elifi elifine tam otuz kişi!..»

«Yani otuz erkek!..»

«Evet beyim!..»

«Ya kadınlar?..»

Başladı düşünmeye... Gülizar... Hacer... Safiye... Dereköylü Fatma, Cıvıkların Fatma!..»

«Beş kişi beyim!..»

«Nerde bunlar?..»

«Hepsi de şurda burda! dedi, hizmette...»

Birden toparlandı:

«Bizim evde beyim!..»

«Ne geziyor sizin evde bunlar?..»

«Bina, kadınların barınmasına elverişli olmadığından... Kaymakam beyin emriyle... Bizim evin altındaki bir odada...»

«Bu işi sonra görtüştür. Getir kayıt defterini bakalım!..»

Ökkeş efendi cebine davrandı. Takvim bozması bir defter çıkardı. Başladı sayılarını karıştırmaya. Savcı kıpkırmızı kesilmişti öfke-den:

«Nerde kayıt defteri!..» Nasıl gardiyanın sen?.. Sok şunları sıraya... Bunlar ikiye olmasını bilmezler mi... Daha duruyorlar!..»

Cebinden tertemiz bir defter çıkardı bir de kalem:

«Söyle bakalım sen!..» dedi, «Adın, soyadın... Neden yatıyorsun?..»

Kaç günün kaldı?..»

Bıyıkları, kulaklarının memesine dayanmış adam:

«Ben mi?..» dedi, «Neden olacak, varalamadan!..»

«Hükümlü müsün?..»

«Buyur bey!..»

«Yani gün yedin mi?..»

«Daha mahkemeye çıkarmadılar ki...»

«Sen neden yatıyorsun?..»

«Kız kaçırma!..»

Kılıkuyruk bir şeydi, inanamadı. Hayri efendiye sordu:

«Doğru mu söylüyor bu?..»

«Doğru efendim!..»

«Sen neden yatıyorsun?..»

«Sirkat!..»

Bu kadar açık söylenen suçun tanık ihtiyacı yoktu.

Solk yüzü, tüysüz bir delikanlıydı sıra:

«Söyle!..» dedi, «Sen neden yatıyorsun?..»

«Kız kaçırmanın!..»



MİLLETLER GÜLÜYOR

Güç tarafı!

Bir kadın, büyük viyolonist Pablo Casals'a sordu:

— Viyolonsel çalmasını öğrenmek istiyorum, bunun en güç tarafı nedir?

Tanınmış sanatkar, biraz düşündükten sonra:

— Ders ücretlerini vermek.. Karşılığını verdi.

✱

İane

Bir İskoç kilisesinde uzun bir vaazla başkalarına yardımın gereklerinden bahseden rahip, şapkasını cemaat içine gönderdi, elden ele gezen şapka içine bir kuruş dahi atılmamış olarak bomboş geri geldi. Bunu gören rahip, ellerini gökyüzüne açtı ve:

— Sana şükürler olsun Tanrım, dedi; şapkarı bana geri gönderdin!..

Suç ve ceza

Avukat hücrede suçlu ile görüşüyordu:

— Sizin müdafaanızı kabul ederim, ama benim vekâlet ücretimi nasıl ödiyeceksiniz? Paranız var mı?

— Nakit olarak pek param yok sayın avukat, ama 1962 model bir Bentley arabam var!..

— Peki, öyle olsun; ücretimi karşılar sanırım. Şimdi söyleyin bana bakalım, ne ile suçlandırıyorlar sizi?

— 1962 model bir Bentley çalmış olmakla...

✱

Serseri

Komiser, yakalanan serseriye sorar:

— Ne zamanıdanberi böyle başı boş dolaşıyorsunuz?

— Şey... 1989 da doğduğuma göre...



— Kocam için... Bu boy yeter mi dersiniz?..

Hukuk Fakültesi

Çocuklarını Paris'e hukuk tahsiline göndermişlerdi. İki senedir orada okuyan delikanlıyı görmek hem de Paris'i görmek için yaşlı karı koca, kalkıp Paris'a geldiler. Oğulları onları karşıladı, Paris'in görülecek yerlerini gezdirmeye başladı. Sonunda büyük bir bina önüne geldiler. Baba merak etti:

— Burası nedir acaba?

Delikanlı bilmiyordu:

— Vallâhi babacığım, ben de bilmiyorum, dur şu kapıdaki adama soralım, dedi.

Sordular ve öğrendiler. Bu büyük bina Hukuk Fakültesi idi...

Niçinmiş

Kadın makinede dikiş dikiyordu. Kocası içeri girdi, gelip karyosunun yanına oturdu ve söylenmeye başladı:

— Aman dikkat et; fazla sağa kaçırıyorsun. Bak işte diiz gidededin, çok kenardasın. Köşe öyle mi dönülür? Telâşlanma, pedala yavaş bas!..

Karısı en sonunda dayanamadı, dikişi bıraktı:

— Kuzum dedi; beni sinirlendiriyorsun. Neden böyle yaptığını söyler misin lütfen?

Kocası güldü:

— Ben otomobil kullanırken, yanımda durmadan söylenirken beni nasıl sinirlendirdiğini sana anlatabilmek için...



— Bak senin Cadillac'a benziyor mu? Tabancayı patlatınca nasıl uçuracaklar!

Buna suçlular bile gülmüştü. Hayri efendiye döndü:

«Doğru mu?»
«Daha çıkmadılar mahkemeye..» dedi, «Bunun babası, Gülizar benim oğlumu kaçırdı, diyor!»

«Sen neden yatıyorsun?..»
«Kaptı kaçtıdan!»
«Yani harsızlık!»

«Hayır efendim, kumar!»
«Sen!»

Tek boyunbağı buydu, bu kadar suçlunun içinde...

«Ben mi efendim!» dedi, «Bendeniz... Bir gün sayın tahrirat kâtibine rastlamıştım cami önünde...»

«Kısa kes, neden yatıyorsun?»
«Karşıdan tahrirat kâtibisi geliyordu!»

«Kısa kes diyorum sana!.. Sen söyle Hayri efendi, neden yatıyor?»
«Karşı gelmekten!»

«Hâşâ!..» dedi, «Karşı gelmek kim, ben kim... Benim ne haddime... Sözde tahrirat kâtibini görmüşüm de selâm vermemişim... Kaymakam beye şikâyet etti beni,

kaymakam bey de atın şunu içeri dedi!»

«Ne iş yaparsın sen?»
«Bendeniz çekici tahsildarıyım!»

«Topla yatağın! Yallah!»
«Sen söyle bakalım, neden yatıyorsun?»

Gömleğinin yıruğundan derisi görünüyordu:

«Yol bağından!» dedi.

«Ne? Yol bağından mı?.. Önce donunu bağla da sen. Yol bağın ha!»

Hayri efendiye sormağa bile lüzum görmedi. Ama yine de adını, sovadını, suçunun çeşidini geçirdi deftere.

«Sen söyle bakalım!» dedi, «Neden yatıyorsun?»

Sırası gelen şöyle bir toparladı. Savcının gözlerinin içine bakmak la «etindi, o kadar...»

«Söylesene!» dedi, «Neden yatıyorsun?»

«Biz... İkimiz...»
Aynı yaşta görünüyordular, onsekiz, yirmi yaşlarında... Öbürlerinin

den ayrı bir halleri vardı... Daha «tangaç, daha ağırbaşlı...

«Söyle!» diye bağırdı savcı, «Anladık... İkincisi de aynı tabakhane malısınız!»

Ökkeş efendi şaşmadı savcının bu anlayışına:

«Evet beyim!» dedi, «Tabakhane neden gönderdiler!»

«Sen sus!» dedi, savcı, «Karışma sen!.. Söyle be neden yatıyorsunuz!»

İkincisi biraz daha cesaretle benzeyordu:

«Biz!» dedi, «Şeyden yatıyoruz... Kabakulaktan!»

«Anlıyamadım!»
«Kabakulaktan!»

Duymuştu ama, gene de bir şey anlamamıştı. Bu, işitmediği yeni bir suç muydu acaba?.. Hayri efendiye sordu:

«Neden yatıyorlarmış bunlar?»
«Kabakulaktan diyor!»

«Doğru mu?»
«Bilmem beyim!» dedi, «Bizden geçmedi bunlar!..»

«Kim gönderdi sizi buraya!»
«Doktor!»

«Beyefendi!» dedi, «Bildiginiz gibi tabakhane çalışır bu adamlar... Kabakulağa yakalanmışlar... Doktor muayene etmiş... Kimi kimseleri yok diye yollamış buraya...»

«Kaç gündür yatıyor bu adamlar?»

«Eh, şöyle böyle iki hafta oldu... Boşuna tayın yeyip duruyorlar!»

Gecen gün başkâtibe bir çıtlatayım dedim. Bırak dedi, yatıp duruyorlar işte...»

Savcının bakışları birden şimşek şimşek olmuştu:

«Olmaz böyle şey!» diye bağırdı, «Tut kulağından at dışarı! Hastahane mi burası be!.. Yoksa tenbelhane mi? Sağlık Bakanlığına mı bağlı cezaevleri, yoksa Adalet Bakanlığına mı?»

Kabakulakların yürüdü üzerine:

«Toplayın taşı tarağı, yallah!.. Daha bakıyorlar yüzüme!»

Rifat ILGAZ

13



PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 62 —

Ayşe hanım: (Gene içim cendire gibi gerildi; geyireceğim, geyiremiyorum!) diyerek, yerinden kalkıp kalkıp oturarak dizlerini yumrukluyor:

— Ayol, diyordu, Sarıyer dediğin avuç içi kadar yer. Çit olsa duyulur, göz seyirse görülür, pire uça sezilir... Biçare Molla bey elâlemin karşısına şimdi nasıl çıkacak, herkesin yüzüne ne suratla bakacak?

Hiç gülecek halim yokken, kendimi tutamayıp fıkır fıkır gülüyordum. Ayşe hanım:

— Aman gülmeyiniz çocuklar, böyle şeye gülünmez! derken kaşlarını çatıyor, diyordu ki:

— Hiç o ciheti hatırmıza getirmiyoruz. İster misin bu işin bizlere de serpintisi gelsin, bizler de dille-re düşelim, ortalığa dümbedüdük olalım?

O esnada, enişte de çıkageldi; o da açtı ağzını:

— Öp babanın elini... Beğendiniz mi tuttuğunuz mantık ve siyasetin çürüklüğünü, kofluğunu?.. Gördünüz mü kafanızın dikine gitmenin neticesini?.. Söyliye söylye boğazım kurudu, dilimde tüy bitti, kimseye ineram anlatamadım. Hazret bir an evvel nikâhı etsin, harimimiz olsun, kollarını salıya salıya gelsin gitsin dedim, lâf dinletemedim... Şimdi ayıklayın bakalım pirincin taşını...

Taze havadisleri, bir bir nakle girişti:

Sabah sabah, Molla beye giderken, kapıdaki kalyonu en evvel enişte görmüş.

Kimseye göstermeden silebilir miyim diye etrafına bakıyormuş, sokağa atılmış bir paçavra veya bakkal kâğıdı arıyormuş.

Bir ağacın üstünde, yırtık bir uçurtma görmüş; kuyruğundan çekip alayım derken, rüzgâr esince, uçurtma uçmağa, enişte de fırdolayı dönmeğe başlamış.

Bir de baksın ki, karşıki tahta kulübenin önünde, irili ufaklı sekiz, on çocuk: (Dön baba dönelim hacılara gidelim, lokum şerbet içelim!) diye alayı tutturuyorlar.

Aldırış etmemiş; uçurtmayı yakalamış; kâğıdını yırtıp tam kapağa yaklaştığı esnada, yandaki keçi yolunda insan azmanı gibi bir adam, kah, kah, kahı basıyor.

Muhakkak, o gece, sokakta nara atan, silâh boşaltan Arnavut tüfekçi.

Herifin: (Be mori sakallı!..) dediğini işitmiş, alt tarafı kulağına gitmeden, tabanları kaldırmış, kendini çarşı boyunda bulmuş.

Usuletle bir kâhveye gireyim de etrafa şöyle bir kulak misafiri olayım demiş... Çeşmenin yanındaki çınarlı kâhveye, sokulmuş; bir kenarcığa büzülmüş...

Girdiğine, gireceğine yüz bin kere pişman olmamış mı?

Topaça bizler, herkesin ağzında destan değil miyiz?

Ne rivayetler de rivayetler:

Güya Molla bey, bir kaç sene evvel, yırtık cübbeli yarım lâpçinli yobazın biri imiş; medrese köşelerinde sümüğünü çeken, beş parasız bir softaymış.

Bir gün Fatih'te mi, Yenica'mide mi, sürerken sokakta bir kâğıt bulmuş... Bakmış bir şimendifer piyango bileti... Bileti dörde bükerek, yırtık astarın arasından, saltasının içine atmış...

Gel zaman git zaman, bu bilete 600 bin franklık birinci ikramiye çıkmamış mı?.. Açlıktan nefesi kokan softa banger olmamış mı?..

Dünkü cebi delik, efendiliği bile azımsamış ta beyliğe, mollahlığa yükselmiş... Molla bey aşağı, Molla bey yukarı...

Malûma, para tutanın düdüğü de öter, sözü de geçer..

Lâzım gelen kimselere parmak oynatmış; serpmiş sepiştirmiş; kadılığa, kazaskerliğe kadar çıkmış...

Sıra sıra konaqlar, köşkler, yalılar, atlar, arabalar, sandallar; hanımlar, odahıklar, cariyeler... Molla beyefendi dünya cennetinde; ne olum delisi...

Enişteyi kendi havasına bıraksak, âlemin ağzındaki, aslı astarı olmayan binbir yalanı saatlerce dinletecek.

Ayşe hanım:

— Enişte, sana da olmuş olanlar! diyordu. Dilin kemiği var mı, uydurup uydurup söylerler, bire bin katarlar... Sen şimdi, âlemin saçma sapan uydurmalarını bırak da can alacak havadisın var mı, yok mu, onu söyle... Molla bey vaktile, ister cerrar yobaz olsun, ister dilenci softa...

Enişte esasa geldi.

Güya Molla beyin dört karısı, çiftler çiftler gelinleri, damatları varmış. Para, cebine battığı için ele avuca sığmaz, liraları selef dağıtır, keyfine, zevkine bakarmış...

Bir kaç ay evvel, Pembe feraceli hanım isminde bir kadına tesadüf etmiş... Öyle bir haspa ki, hurilerden, meleklerden güzel; sultanlardan, saraylılardan diler...

Molla bey tazeye abayı yokmuş; yanıp tutuşmağa başlamış.

Hanım edalı mı edalı, nazlı mı nazlı... Küçük dağları ben yarattım diyenlerden...

Bu kıratta bir hanım, böyle ispenç horozu, konak midillisi gibi kartoloza tenezzül eder mi, tük-rük atar mı?

Bu sefer, ben sözünü keserek:

— Kısa kes, şimdi çıldıracağım! diye haykırdım.

Öfkemden çatlıyorum, enişte: (Evveliyatı nakletmeden mabadi beyan mümkün mü?) diyerek hâlâ geveliyor:

Pembe feraceli hanım da tenezzül etmek istememiş amma, ne yapсын?.. Sevdiği delikanlı ipipullah sivri külâh... İster istemez bir kalandor bulacak, yüzüne gülecek, parayı çekip sevgilisine yedirecek...

Semtten uzak olsun diye, Molla beya Sarıyerde, yanyana iki ev tutturmuş; tanışmışlar...

Fettan, bir taraftan Molla beyin yüzüne güler, öbür taraftan, dostunu gizli gizli içeri alıp gönlünü eğlendirirmiş.

Molla bey, kadının aşkından mec-nuna döndüğü için, her şeye göz yumuyor, hanıma, gözünün üstünde kaşın var bile diyemiyormuş... Hattâ: (Daha ötesi var mı, bile bile lâdes; seni nâkâhıma bile alacağım!) diye ayaklarına kapamıyormuş da şıfıntı kabul etmiyormuş...

Ama son günlerde, vaziyetleri sarpa sarmış, etrafta dedikodu ayyuka çıkacak diye galiba varmağa rıza göstermiş.

Ayşe hanım, kaşlarını çatarak atıldı:

— Alemin ağzı torba değil ki büzesin... Eloğlu bu, dili durur mu? Halka sermaye lazım... Meşhur meseledir: Güzelle zengin'in düşmanı çok olur... Arkalarından herkes ağzı açar, herkes gıybet eder.

Enişte, sakalı avucunda, gözünün birini büzüp ötekini açarak dedi ki:

— Bu ağız tamburaları benim de bir kulağımdan girer, bir kulağımdan çıkar; hallaç bilmem nesi yerine telâkki cylerim; fakat kazın ayağı bu kadar değil, hemşiranım.. Bütün mahalleli kararı vermişler... Diyorlar ki: Şişko kârıya nikâhı kıymadan, ne yapacaksak yapalım, şunları mahallemizden kaçıralım... Dercengi evvel, tüfekçi Zeynel bey gibi, gene sokakta nara mı basacağız, kuru sıkı mı atacağız, camları mı indireceğiz, icabına bakıp hanedekilere adamakıllı göz dağı verelim... Semtten defoldular ne âlâ, inat ettikleri takdirde, imam efendi başta olmak üzere, muhtarlar, bekçiler, mahalleli kapıya üşüşürüz; evde zampara var diye yükleniriz; içeridekileri, takım taklavat, zaptiyelik edip çıkarız.

Kanarya: (Ooooh, maşallah!...) diye bir sayha savurduktan sonra açtı ağzını:



Bayramlık !

(Devamı var)

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENTİ
SEREN





— 75 —

Sonra birdenbire irkildi, ona arkasında biri duruyormuş gibi gelmişti. Bunun bir sebebi de yoktu tabii. Fakat kedinin tüylerinin dikleşmesine, insanların ensesinin ürpermesine sebep olan o altıncı his, Gregg'i ikaz etmişti... Döndü... Beline bir havlu sarmış olan David, sırsıklam ve çıplak, biraz geride duruyordu. Ellerini kavuşturmuştu, yüzünde de mühiş bir hiddet ifadesi vardı. Genç adam ne kımıldadı, ne de bir şey söyledi. Sadece gözleri Gregg'e dikili, öyle bekledi. Arkasındaki açık banyo kapısından da hâlâ duşun sesi aksesiyordu.

Gregg aptal aptal, «Burada ne yapıyorsunuz?» diye sordu.

David, «Gregg gibi hareket ediyorum.» dedi. Sonra genç kıza yaklaşarak elinden mektupları aldı. Bunlara bir göz attıktan sonra tekrar Gregg'in avucuna koyarak, genç kızın buz kesilen parmaklarını da üzerine kapadı. Hâlâ konuşmuyordu. Gregg ise ne söyleyeceğini bilmiyordu. Olduğu yerde durmuş, David'e bakıyor, vaziyeti düzeltecek bir mazeret, bir bahane bir nükte düşünmeğe çalışıyordu. David ise yine o buz gibi hiddetleyle, çekmeleri bir bir ağır ve içindeki eşyaları çıkartıp yere, genç kızın ayaklarının dibine fırlatıyordu.

Nihayet Gregg titrek bir sesle, «Sen çıldırdın mı?» diye fısıldadı. David, «Al.» dedi. «İşte... İşini kolaylaştırmaya çalışıyorum. Hepsine tek tek bakabilirsin. Komotun üstünü de temizliyeyim mi?»

Gregg müthiş bir korkuya kapılmıştı. Haykırdı. «Dur! Yapma!» Genç kız dizlerine kadar çşya içindeydi. Çoraplar, gömlekler, çamaşırlar. Hatta David deri kol düğmesi kutusunu da açıp, yere fırlatmış, kol düğmeleri ve kravat iğneleri de etrafa saçılmıştı.

David, ateş püskürerek:

«Tahkikatını bitirmen için sana beş dakika veriyorum. Ondan sonra da çıkar gidersin.» David gayet sakin bir tavırla konuşuyordu. «Eğer beş dakika sonra çıkıp gitmezsen, seni dışarı atacam.»

Gregg, «Neden?» diye haykırdı. «Neden?»

«Neden olduğunu bilmiyor musun?»

«Bilmiyorum ya! Çekmelerini yerleştirmek, onları intizamlı hale sokmak istiyordum... «Sözlerini beceriksizce bir mırıltıyla bitirdi. «Sana... Sana sürpriz yapacağım.»

David, «Hizmetçim var.» diye cevap verdi. «O her tarafı topluyor.»

«Ben de... Ben de... Bir şey yapmak istedim...»

«Bari bir şeyler bulabildin mi? O küçük, hasta, müteessis kafan bazı sırlar keşfedebildi mi? On iki çift siyah, on çift de gri çorabım olduğunu nihayet öğrenebildin mi? Yırtık mendillerimi atacam yerde sakladığımı mı keşfetdin yoksa? Eski göförlü ehliyetimi, albüme koyduğum resimleri gördün

mü? Ya eski mektupları? Daha da mühimmi, memnun musun?»

Gregg, «Yalvarırım, beni affet.» dedi. Başka da söyleyecek bir şey yoktu zaten.

«Böyle şeyleri nasıl yapabiliyorsun?»

«Bilmiyorum...»

David, «Ben de bilmiyorum.» diye devam etti. «Ama artık öğrenmek niyetinde de değilim. Senden bıktım. Suratını bile görmek istemiyorum. Çık git artık.»

«Beni kovuyor musun?»

«Evet.»

Gregg neredeyse bayılacaktı. «Beni kovamazsın.» dedi. «Daha erken.»

«İşte çantan.» Bunu genç kıza uzatırken, dikkatle baktı ve, «Güzel bir çanta.» diye mırıldandı.

«Bu çantayı evvelce de görmüştün.»

«Eldivenlerin var mıydı?»

Gregg, «Eve gitmek istemiyorum.» diye haykırdı. Genç adamın ifadesiz yüzünden iyice korktuğu için bağırıyordu. Eğer David hiddetli olsaydı, iş kolaydı. O zaman onu yaştırmaya çalışır, hatta belki de biraz ağlardı. O zaman da David kendisini affederdi. Fakat David'in bu kat'i ve sâkin halini o zamana kadar hiç görmemişti. «Eve gitmek istemiyorum! Beni eve gönderme!»

«Başka yere git o halde.»

Gregg, «Kapının önünde biraz dolaşır, gelirim.» dedi.

«Ben yatıp uyuyacağım. Geç oldu.»

Genç kız ona dokunmaya korkuyordu. «Seni yarın ne zaman göreceğim?»

«Yarın işim var.»

«Ya... Seni ne zaman göreceğim o halde?»

«Seni bir daha görmek istemiyorum.»

Gregg haykırdı. «Neden? Ne yaptın ki?»

«Bunu hakikaten bilmiyormusun?» Gregg'e acırmış gibi bir hali vardı. «Hakikaten bilmiyormusun...»

Genç adam bir an durarak uzun uzun Gregg'in yüzüne baktı. İyice sakinleşmişti, çehresinde sadece merhamet vardı şimdi. Gregg, «Öp beni...» diye fısıldadı.

David eğildi, ellerini kıza dokundurmadan hafifçe alınından öpti. «Yaramazlık etme.» dedi.

Gregg dikleşerek kapıya doğru yürüdü. «Sana yarın telefon ederim. Allah rahatlık versin.»

«Sana da.»

Aradan bir hafta geçtikten sonra Gregg, David'in sözünde ciddi olduğunu anladı. Bir hafta! Bu Gregg'e asırlar kadar uzun gelmişti. Aradan üç, sonra dört ve nihayet yedi gün geçmiş olduğunu aklı almıyordu âdeti. Her sabah erken telefon ediyor, David ona gayet yukululu, ne dediğini bile anlamazmış gibi bir tavırla cevap veriyordu. Üstelik konuşanın kim olduğunu farkederek etmez de,

«Dediğimde ciddiydim Gregg.» diyordu. «Rica ederim artık beni arama. Allahaismarladık.» Ve tele-

Genç Kız

Yazarı:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

fonu genç kızın yüzüne kapayıveriyordu. Fakat o telefonu kapar kapamaz, Gregg tekrar David'in numarasını çeviriyordu. Evvelâ David gayet masutane telefona çıkıyordu, fakat onu arayanın Gregg olduğunu anlayınca, bu defa hiç sesini çıkarmadan telefonu kapatıveriyordu. Ama Gregg bununla da kalmıyordu. David'i tekrar tekrar arıyor, içtincil sefer genç adam müteyakkız bir tavırla «Alo.» diyor, dördüncü defa ise telefonu açmıyordu.

Artık Gregg sırf onun sesini duyabilmek için David'e geceleri de telefon eder olmuştı. Genç adam, «Alo» deyince de cevap vermez, ona meydan bırakmadan telefonu kendisi kapayıverirdi. Gregg, David'in bu esrarengiz işi kendisinin yaptığını anlayıp anlamadığını da bilmiyordu. Genç kız onun evde yemek vivip yemediğini anlamak için yedide telefon eder, sonra «David geceyi evde mi geçirecek yoksa sokağa mı çıkacak?» diye saat dokuzda onu tekrar arardı. Sevgilisinin eve dönüp dönmediğini anlamak için ise gece yarısından sonra telefona koşardı. Fakat bu telefonlar da ona fazla bir sev öğretmiyordu. Zira genç adam pekâlâ bir kadını apartmanında kalmış, telefona da cevap vermemiş olabiliirdi. Fakat genç kız onun yalnız olup olmadığını, barışmamakta ısrar etmesine rağmen, bu yüzden istirap çekip çekmediğini anlamak istiyordu. İşte bu yüzden David'in ona Allaha ısmarladık dediğinden bir hafta sonra bir gece saat birde genç adamın apartmanına gitti.

Genç kız kapıdan usullacık girdi, merdivenleri de yavaşça tırmanarak, sahanlığa çıktı. İçinden de; «İnşallah başka dairelerden kimse çıkıp da beni görmez.» diyordu. «Vaziyetimi biraz tuhaf bulurlar.» Duvara sokularak kulağını dayadı.

Bir ses, «Sevgilim.» diyordu. Tatlı, kibar bir kadın sesiydi bu. Hani «sevgilim» deyip de karşındakini sevmeyen tipte bir kadın sesi. Karşısındaki erkek de vaziyetin böyle olduğunu hemen anladı tabii. Gregg'in vücudu kaskatı kesilmişti âdeti. Los sahanlıkta gözlerinin önünde yıldızlar ucuyordu.

«Ne var?» David'di bu. Gregg onun sesini hemen tanıdı tabii.

«Karyolanın hangi tarafında uyuşursun sen?»

«Bu tarafta.»

«O tarafta ben yatsam olur mu? Buna alışığım da.»

Gregg yumruklarını öylesine sıkı-mıştı ki, parmakları uyuşuverdi.

David'in sesinde muhabbet ve biraz da endişe vardı. «Bana bu hususta bir kompleksin olduğunu söylemiyeciğsin ya? Sakın bunu yapma.»

Kadın güldü. «Yapmam sevgilim.» Gregg, «Sevgilim.» diye homurdandı. «Ahlâksız... Köpek... Diin akşam kiminle yattın? Ona da sevgilim diyordun değil mi? Yoksa David'le, benim sevgilimle miydin?»

Genç kız utanç, istirap ve o tanımadığı kadına karşı duyduğu kinle tırtır titriyor, doğrulup, merdivenlerden koşarak inmeği, oradan kaçmağı istiyordu. Fakat taş kesilmişti sanki, bunu da yapamıyordu. Orada kalacak, dinliyecek, her şeyi duyup bütünü istirap çekecek, bu-

na bütün azabına ve kendisine karşı duyduğu tiksintiye rağmen, David'den asla vazgeçemeyecekti... Sonra bazı sesler duymaya başladı. Aşkın başlangıcını bildiren bir takım sesler... Gregg o anda bayılı-vermeği öyle istedi ki. Sanki bir alev boğazından, midesine kadar iniyor, onu yakıp kavuruyordu. İstifira edecekmiş gibi titriyor, fakat o duvarın yanından, o aşına, yumuşak seslerden bir türlü ayrılmıyordu.

Nihayet o da sona erdi. Sonra Gregg ayak sesleri duydu, bir kapı kapandı. Bu ayak sesleri biraz sonrar tekrar döndü. Gregg, «Pis kat!» diye düşündü. «Onun banyosunu, onun havlularını, onun yatağını kullanıyor... David'i kullanıyor. Benim aşkımlı, güzel aşkımlı... Acaba David bu kadına âşık olacak mı?»

O kadına âşık olmadığı müddetçe fazla şikâyet etmeyecekti. Fakat her şeyi bilmesi lâzımdı. David o kadına âşık olmadığı, onunla sadece hoş vakit geçirdiği takdirde, Gregg her şeyi affedebilecekti. Genç kız bunu nasıl anlıyacağını düşündü. Apartmandan akseden sesleri dinlemek kâfi değildi, acaba içeriye gözetlemenin imkânı yok muydu?

26

CAROLİNE, APRİL VE GREGG

Ekimin sonuna doğru bir akşam Caroline April'i apartmana, yemeğe davet etti.

April, «Gregg bu akşam nerede?» diye sordu.

Caroline, «Bilmem ki.» dedi. «Son zamanlarda çok acıağleştii.»

«David Wilder Savage'in yüzünden olacak.»

«Öyle.» Caroline sanki Gregg dolapta veya divanın altındaymış gibi sesini alçalttı. «Bütün gece durmadan ona telefon ediyor. Sonra da bire doğru, tam ben uykuya dalarken apartmandan çıkıp gidiyor.»

«Hani David onu görmek istemiyordu.»

«Görmüyor da zaten... Gregg'in nereye gittiğini bilmiyorum... Yok, yok, pekâlâ... Bilmiyorum.»

«Nereye gidiyor?»

Caroline ihbar etti. «Söylerim ama, sen sakin kimseye bahsetme.»

April hayretle gözlerini kocaman kocaman açmıştı.

«Başkalarının bilmesini istemem... Acap bir şey bu. Fakat sana anlatmam lâzım. Düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Gregg geceleri David'in apartmanına gidip, merdivende oturuyor ve içeri-de olanları dinliyor.»

April, «Aman Yarabbi!» diye haykırdı. «Peki adam dışarı çıkıp da onu yakalamıyor mu?»

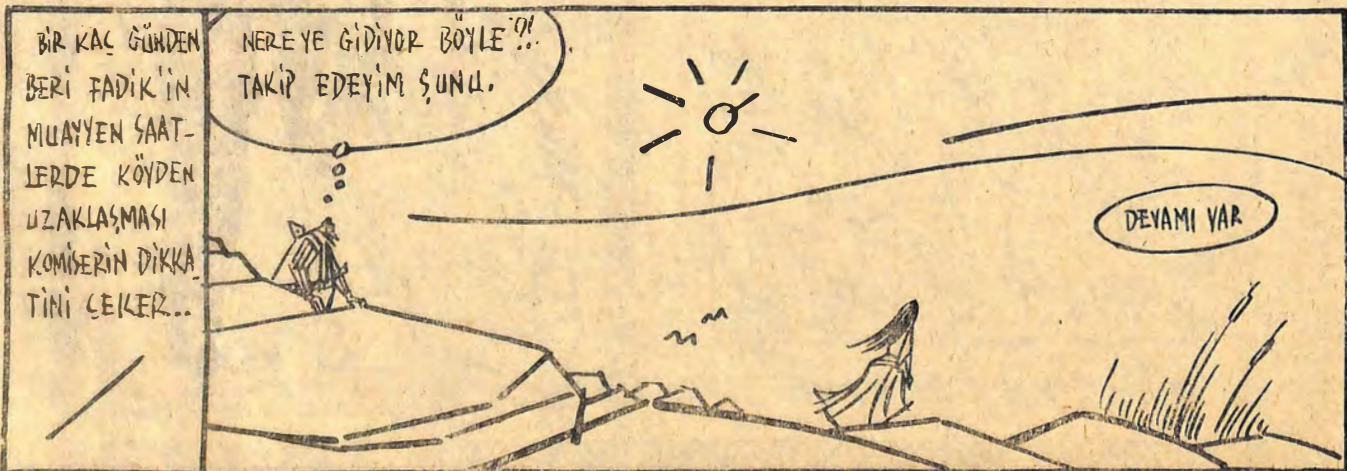
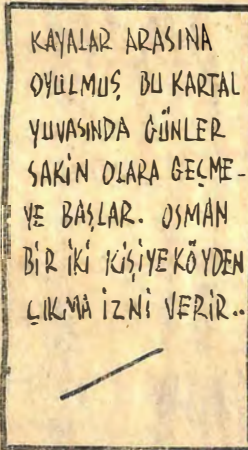
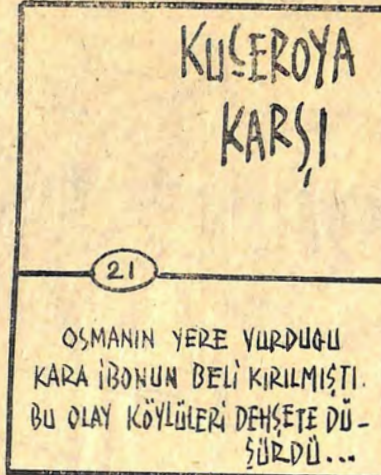
«Gregg sahanlıkta oturuyor ve adamın yatak odasını dinliyor... İşin en fenası ertesini ofise telefon edip bana olanları bir bir anlatıyor.»

«Yani kadınlar filân mı geliyor mu?»

«Evet.»

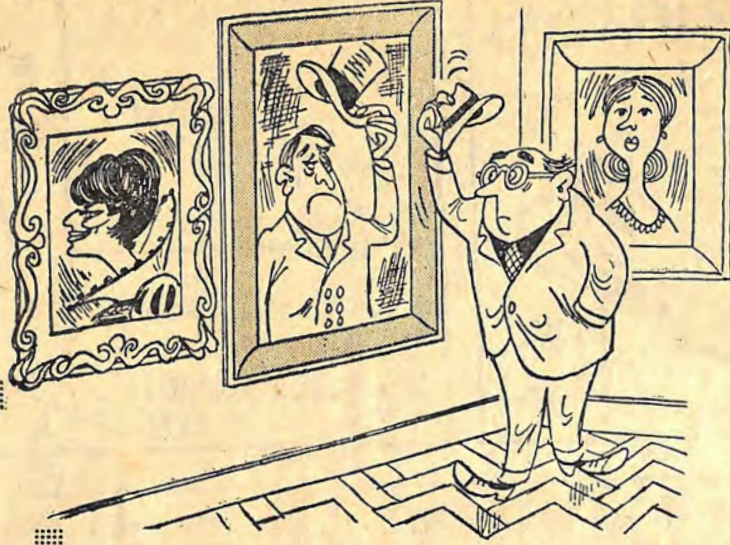
April tekrar, «Aman Yarabbi!» dedi. «Zavallı... Bunu nasıl yapabiliyor? Benim Dexter'e böyle bir şey yapmak aklımdan bile geçmezdi.»

(Devamı var)



dünya

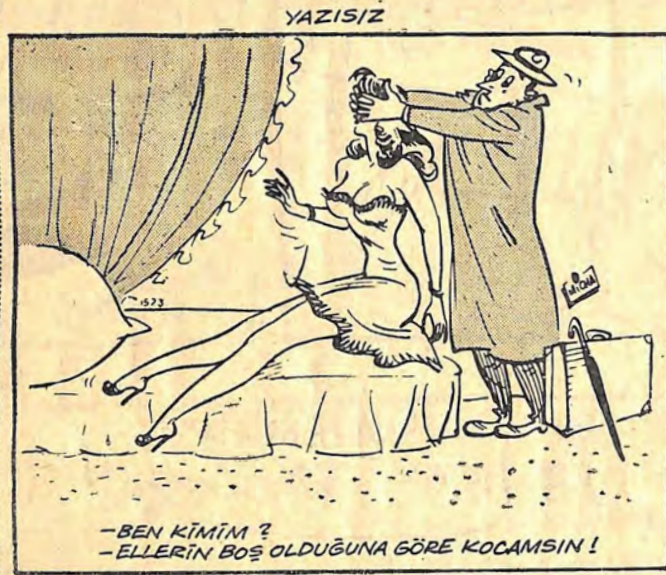
Karikatürleri



-SİZE HERGÜN BU ATEŞLİ MEKTUPLARI
YAZAN KİMDİR BİLİYOR MUSUNUZ?
BENİM, BEN !..



-YAPMA POOL ... YATAKTA DEĞİLİZ !



-BEN KİMİM ?
-ELLERİN BOŞ OLDUĞUNA GÖRE KOCAMSIN !



-AMAN NE KADAR GÜZELLEŞMİŞSİN KARI-
CIĞIM, ŞU ŞAPKAN OLMASAYDI SENİ TANIMAY-
MIYACAKTİM !

3

MÜHÜR MÜHÜR

MEVDUAT YEKÛNU

EN BÜYÜK BANKA

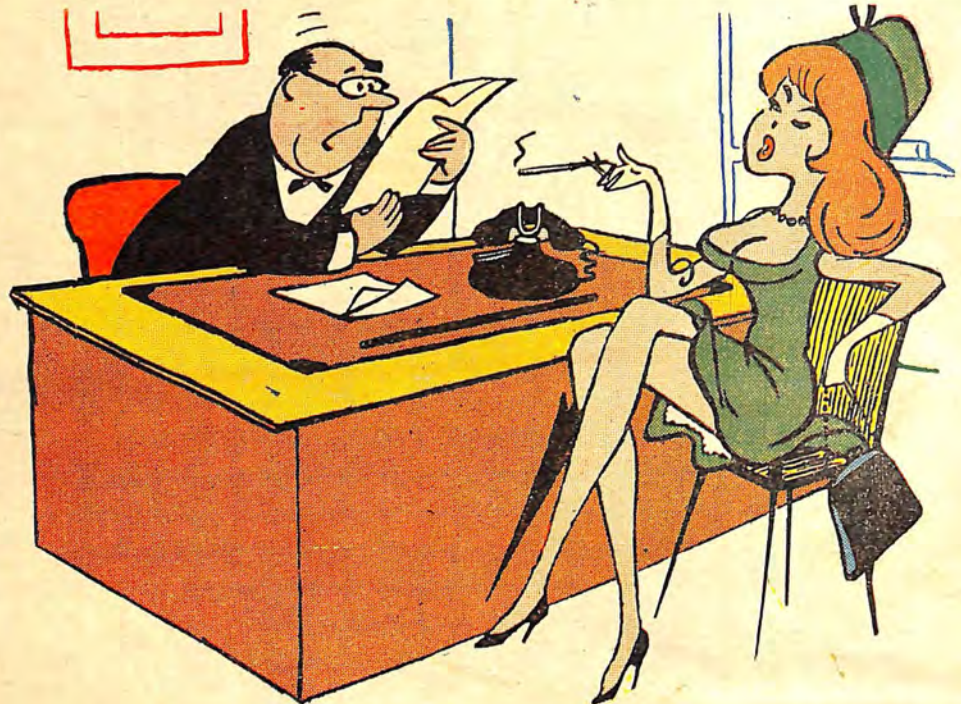
T. C. ZİRAAT BANKASI

Muhterem Hesap sahiplerinin
Bankamıza göstermiş oldukları
büyük inanç ve teveccühe
teşekkür eder.

T.C. ZİRAAT BANKASI



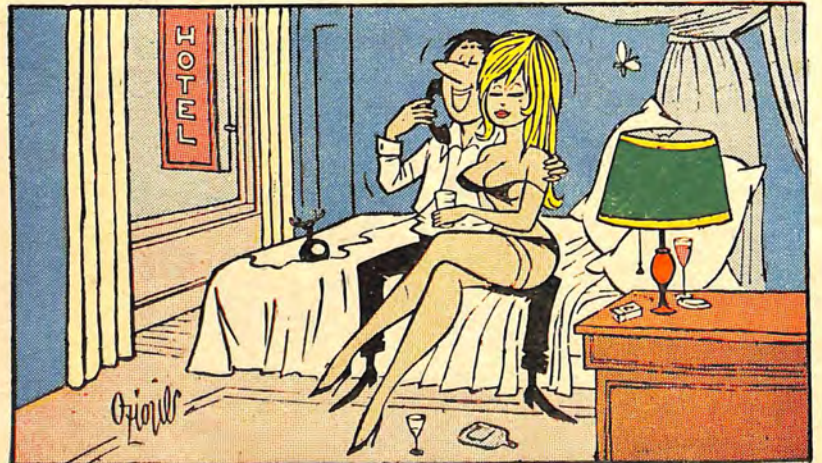
AKHABA



-ALTI AY MI ?..ESKİ PATRONUNUN YANINDA ÇOK AZ KALMIŞSIN...
-AZ DEĞİL...ÖTEKİLER DAHA ÇABUK İFLÂS ETTİLER!



-EVET, SANAKÜRK VAADET MİŞTİM...AMA, EMİN
OL İPEK KOMBİNEZON DAHA ÇOK YAKIŞIYOR!



-EVET KARICIĞIM, SEYAHATİM İYİ GEÇTİ..KOMBİNEZON
İŞİNİ HALLETTİK..TAM BİR ANLAŞMA HALİNDEYİZ!